



MAJ 2018 NR. 101

RØD+GRØN

Tema:
**Kriser og
ressourcer
i Afrika**

Det afrikanske kontinent er præget af fattigdom, konflikter og klimakrise. Hvorfor egentlig – og er der slet ingen fremskridt at finde? Rød+Grøn krydser Middelhavet for at blive klogere på Europas nabo mod syd.

Side 12-21

INDHOLD

Måneden der gik	3
Temadag om folkeskolerne	6
Tolkebistand	7
Kort nyt fra Folketinget	7
Energiforhandlinger	8
Er grøn vækst en myte?	9
Civilt kup i Brasilien	10
Kort internationalt nyt	11
Nyt fra SUF	27
Arbejdernes kampdag	28
Debat og annoncer	29-31
Kulturstafetten	32



Tema:

Kriser og ressourcer i Afrika 12-21
Det afrikanske kontinent er præget af fattigdom, konflikter og klimakrise. Hvorfor egentlig – og er der slet ingen fremskridt at finde? Rød+Grøn krydser Middelhavet for at blive klogere på Europas nabo mod syd.



OK18: Sammenholdet den største sejr

4-5
Forligene for de offentligt ansatte er i hus efter en historisk mobilisering. Vores største sejr er den omfattende mobilisering af offentligt ansatte i alle faggrupper, som gennem måneder stod skulder ved skulder med kravet om en løsning for alle.



Årsmøde 2018: Pragtfuldt plantefoder og postkasserøde paroler

22-26
Maden var grøn og fanen rød, da Enhedslisten i bededagsferien holdt sit 30. årsmøde på Nørrebro i København. Det grønne delprogram og den faglige OK-kamp indtog hovedrollerne.

RØD+GRØN

Redaktør: Simon Halskov

Redaktion: Gunna Starck, Anne Overgaard, Sarah Glerup, Nina Ericsson, Jon Burgwald, Lars Hostrup, Lole Møller, Mikael Hertoft, Eva Hyllegaard, Tamara Rønbach og Maria Prudholm.

Art Director: Maria Prudholm

Layout: Tobias Frost

Kontakt: medlemsblad@enhedslisten.dk
ISSN: 1903-8496

Abonnementspris:
Uden medlemskab af
Enhedslisten: 150 kr./år
Institutioner: 250 kr./år
Medlemmer modtager automatisk bladet.

Administration/abonnement: 33 93 33 24

Næste deadline: 5. juni kl. 9.00

Debatindlæg: Send til:
debat@enhedslisten.dk

Udgives af: Enhedslisten

Forsidefoto: Annie Spratt, unsplash.com

Fotos, der er hentet på Flickr, må gengives under samme Copyright-licens, som de er udgivet under på Flickr.com.

Oplag: 8.500

Tryk: KLS Grafisk Hus

RETNING

Sammen vinder vi – bevægelse skaber resultater

Vi har sagt det fra starten og siger det gerne igen: Vi bakker 100 procent op om velfærdens helte. Vi anerkender de offentligt ansattes altafgørende betydning for vores velfærd. Vi bakker op om kravene, om aktiviteterne og om opgøret med arbejdsgivernes nyliberale doktrin. Der er penge nok i samfundet og statskassen, så der er råd til bedre løn- og arbejdsvilkår.

750.000 offentligt ansatte har skrevet et nyt kapitel i danmarkshistorien. Sammen har vi sagt "nok er nok" til regeringen og KL. Fagbevægelsen har indgået en musketer-ed om en række rimelige krav: Lønstigninger som i det private, en sikring af spisepausen og en arbejdstidsaftale til lærerne. Sammen har vi skabt en omfattende bevægelse, hvor offentligt ansatte med stor støtte i resten af befolkningen har stået skulder ved skulder om "en løsning for alle".

Vi har allerede vundet meget sammen: Sammenholdet på tværs af faggrupper og den lo-

kale mobilisering er fundamentet til de næste mange kampe for velfærd og bedre vilkår for lønmodtagerne. På målstregen overvandt fagbevægelsen ved fælles kraft den sidste modstand fra Løhde.

Delaftalen på det regionale område skabte sprækker i sammenholdet, og det er problematisk, at det ikke lykkedes at få aftaledækket lærernes arbejdstid. Lærerne afgør selv, om de alligevel vil acceptere aftalen, men vi lover, at vi i kommunalbestyrelser og i KL vil fortsætte med at arbejde for, at lærerne får arbejdstidsaftaler.

Havde arbejdsgiverne stået stejlt på statens område og lockoutet store dele af Danmark, kunne velfærdens helte regne med Enhedslistens opbakning hele vejen. Havde Folketinget grebet til et lovindgreb på arbejdsgivernes præmisser, havde vi stillet os aktivt og solidarisk sammen med lønmodtagerne og lovet, at det ville blive hørt på Christiansborg.

Sammen har vi skabt ny styrke, som kan bruges i kampen for velfærd og ved kommende overenskomstforhandlinger. Der er tændt et håb om en bedre fremtid for de mange.

Baseret på en udtalelse fra Enhedslistens årsmøde 2018.

"Vi har allerede vundet meget sammen: Sammenholdet på tværs af faggrupper og den lokale mobilisering er fundamentet til de næste mange kampe for velfærd og bedre vilkår for lønmodtagerne."



Foto: Maria Prudholm

● MÅNEDENS BILLEDE

Pernille Skipper og andre gode Ø-folk fandt under årsmødet tid til at gå på gaden med vores nye plan "100 dage med Enhedslisten".

● DEN GODE NYHED

Dansk rekord i Europol-søgninger. Dansk politi søgte mindst 26.746 gange i Eurolps database i 1. kvartal af 2018. Det er det højeste antal søgninger i mange år. Samtidig siger politiet, at der ikke er nogen forsinkelse af betydning på søgninger. EU-partierne skræmmekampagne om, at et nej til afskaffelsen af retsforbeholdet ville betyde færre eller mere besværgelige søgninger i Eurolps databaser, har altså vist sig at være helt forkert.

● DEN DÅRLIGE NYHED

Forhandlinger om kommunal udligning brudt sammen. Regeringen og Socialdemokraterne, der står bag refusionsreformen, havde sagt, at de ville rette op på skævhederne, men med forhandlingsammenbruddet vil udligningssystemet ikke kompensere de fattige kommuner til næste år.

- Det her er et kæmpe svigt fra regeringens side, og det sker fuldt bevidst. Regeringen vidste, at der var brug for en reform af udligning og refusioner. Uden en omlægning af udlignings- og refusionsreformen fortsættes en skæv udvikling af Danmark, siger Henning Hyllested, landdistriktsordfører for Enhedslisten.

● CITATET

» NU STOPPER II? Det var altså ikke alt, som Esben Lunde slog ihjel med pesticider. Han fik også ting til at blomstre og gro, f.eks. politikerleden.«

Satiriker Oliver Zahles reaktion på de mange kritiske ord, Esben Lunde Larsen fik med ved sin afgang som miljø- og fødevareminister.

Foto: Venstre, Flickr.com (CC BY-NC-ND 2.0)





OK18: MOBILISERINGEN OG SAMMENHOLDET ER VORES VIGTIGSTE SEJR

Forligene for de offentligt ansatte er i hus efter en historisk mobilisering. Vores største sejr er den omfattende mobilisering af offentligt ansatte i alle faggrupper, som gennem måneder stod skulder ved skulder med kravet om en løsning for alle. Nu er det op til medlemmerne i de respektive fagforbund at vurdere resultatet.

● OK18

Enhedslistens faglige landsudvalg

Fagbevægelsens styrke består i medlemmernes aktive opbakning. Det er den, som har skabt den massive folkelige opbakning og resultaterne. Afgørende elementer i mobiliseringen har været danmarkshistoriens største TR-møde i Fredericia og ikke mindst alle de lokale markeringer i samtlige kommuner. Med mobiliseringen er det lykkedes at vende en trend, der i de senere år har nedvurderet den offentlige sektor og de offentlige ansatte. De offentligt ansatte har genvundet respekten på samfundsmæssigt niveau.

Ingen kan vinde alene

Sammenholdet mellem faggrupperne ude lokalt har skabt nye perspektiver for en fælles kamp for bedre arbejdsvilkår og for velfærden i fremtiden. Vi opfatter, at ønsket om sammenhold og solidaritet er usvækket lokalt, og at det

bør være et afsæt for opbygningen af den lokale faglige aktivitet og koordinering. Det kan bruges i kampen for bedre økonomiaftaler mellem KL/regionerne og staten, i de kommende budgetkampe i kommunerne, finanslovsforhandlinger og et kommende folketingsvalg.

Fagbevægelsens musketer-ed, for offentligt ansattes løn, den betalte frokost og aftalt arbejdstid, også for lærerne, holdt næsten hele vejen hjem, selvom der til sidst opstod en sprække mellem forhandlerne. Den sprække skal ikke overskygge det faktum, at fagbevægelsens enhed er afgørende for store resultater – ingen kan vinde alene. Det historiske sammenhold skal vi bygge videre på i de kommende kampe for bedre overenskomster, bedre arbejdsforhold og mere velfærd. Havde vi stået skulder ved skulder, fra top til bund, helt til det sidste, var lærerne måske også kommet i mål. Det sætter også retningen for, hvordan de privatansattes fagforeninger skal stå sammen og mobilisere til OK20.

Fagbevægelsens musketer-ed, for offentligt ansattes løn, den betalte frokost og aftalt arbejdstid, også for lærerne, holdt næsten hele vejen hjem, selvom der til sidst opstod en sprække mellem forhandlerne. Den sprække skal ikke overskygge det faktum, at fagbevægelsens enhed er afgørende for store resultater.

Lærernes aftale med KL (herunder nedsættelsen af en kommission), som også får konsekvenser for statens undervisere, gav ingen løsning på lærernes krav om en arbejdstidsaftale, og mange lærere er meget utilfredse. I mangel af bedre opfordrer Enhedslistens lærernetværk til en intensivering af kampen for gode lokalaftaler. I sidste ende er det medlemmerne, der afgør skæbnen for kommissionen, når de skal stemme om overenskomsten. Uanset resultatet, så skal vi give fuld opbakning til, at lærerne med støtte fra alle andre faggrupper får tilkæmpet sig gode lokale arbejdstidsaftaler i alle landets kommuner.

Et begyndende brud

Selve resultatet af overenskomsten opfatter vi som et begyndende brud med Moderniseringsstyrelsens spare- og fleksibilitetskrav.

Fagbevægelsen fik en lønramme på 8,1 procent, som bryder ti års nulvækst. Det er ikke store stigninger, men det opfylder de krav, som man gik i kamp for.

Fagbevægelsen fik puljer til ligeløn og lavtløn på samlet 85 mio. kr. Fagbevægelsen fik fjernet Corydons privatlønsværn og genindført den tidligere reguleringsordning på 80/80. Fagbevægelsen fik sikret spisepausen, selv om der er forskellige juridiske udgaver.

Arbejdsgiverne fik ikke opfyldt deres krav om, at de offentligt ansatte skulle betale for det såkaldte løngab. Arbejdsgiverne måtte trække alle krav om øget fleksibilitet i ansættelse og arbejdstid tilbage. Med undtagelse af individuelt aftalt plustid i staten (op til 42 timer



Et hav af lokale demonstrationer og danmarkshistoriens største TR-møde har spillet en afgørende rolle under overenskomstforhandlingerne. De offentligt ansatte har genvundet respekten på samfundsmæssigt niveau.

Foto: Janne Toft-Lind (København), Søren Egge (Aarhus) og Reza Javid (Odense)

om ugen). Arbejdsgiverne fik ikke presset mere individuel løndannelse igennem (med undtagelse af en række højere chefområder). Arbejdsgiverne måtte opgive forringelser af seniorordningerne.

Musketereden skal udvikles

Enhedslistens fagligt aktive vil arbejde for, at den lokale mobilisering og sammenhold fortsættes og forstærkes med fokus på fælles kamp for velfærden. Der er råd! Det er regeringen, som vælger at give skattelettelse til de rige frem for penge til velfærd. Der skal snarest etableres en landsdækkende tillidsrepræsentantforsamling til fortsættelse af det stærke sammenhold. Vi skal understøtte lærerne og andre faggrupper, hvis de kommer i konflikt, og understøtte lærernes kamp for landsdækkende og lokale arbejdstidsaftaler.

De gode erfaringer med musketereden skal bruges ved OK20 på det private område og igen ved OK21, når de offentlige overenskomster skal forhandles på ny.

Vi vil arbejde for, at der bliver en aktiv lønkamp på det private område i tiden fremover. Virksomhedernes store overskud skal omfordeles til lønarbejdernes fordel. Der er råd til markante lønstigninger. Og så skal der i årene fremover meget mere fokus på lønarbejdernes muligheder for det gode liv og et ustresset arbejdsliv. Vi vil arbejde aktivt for, at 30 timers arbejdsuge, stop for stress og opnåelse af et godt seniorliv kommer højt på den politiske dagsorden.

INGEN LØSNING OMKRING LÆRERNES ARBEJDSSTID – KAMPEN FORTSÆTTER

Det var positivt, at den samlede offentlige fagbevægelse havde styrke til at sætte foden ned og sige fra over for presset for fortsatte forringelser. Mindre positivt var det, at det ikke lykkedes at sikre lærerne en arbejdstidsaftale. I stedet er der nu lagt op til en kommission, der skal undersøge hvordan aftaler omkring lærernes arbejdstid kan understøtte kvaliteten i arbejdet.

● OK18

Jepp Jensen, tillidsrepræsentant i Uddannelsesforbundet

Der er stor skuffelse og frustration blandt lærerne, som på baggrund af den fælles bevægelse havde håbet på, at det denne gang skulle lykkes.

Nu følger der en afstemning, og det vil vise sig, om frustrationerne og kampviljen er store nok til, at lærerne vil stemme aftalen ned, så vi får en isoleret konflikt på lærerområdet, eller lærerne vælger en mere pragmatisk vej og vil prøve at udnytte de muligheder, der ligger i aftalen, til at presse på for forbedringer.

Flere og bedre lokalaftaler

Uanset resultatet af afstemningen står det klart, at der ikke er tilfredshed med resultatet. Så kampen fortsætter. Allerede nu ser det ud til, at overenskomstforløbet har betydet, at det kan blive nemmere at opnå mere brugbare lokalaftaler. En del kommuner har allerede til-

kendegivet, at de ønsker at starte forhandlinger med lærerne om lokale aftaler, og flere vil uden tvivl følge.

De steder, hvor det er sværere, håber vi at kunne bruge musketer-eden og opbakningen fra de øvrige faggrupper til at skabe et pres. I mangel af centrale aftaler er lokale aftaler en mulighed for at skabe en bevægelse og et grundlag for overenskomstforhandlingerne i 2021.

Vi håber, at den øvrige offentlige fagbevægelse vil bakke op om vores fortsatte kamp, og ligesom i Aalborg i fællesskab vil henvende sig til borgmesteren og opfordre til at starte forhandlinger om en arbejdstidsaftale med lærerne.

Et lignende initiativ er i gang i København, og vi håber, at flere vil følge efter.

Vi går forrest i kampen

Det er dog også nødvendigt at sige, at der er grænser for, hvor langt vi kan nå med lokale aftaler. Bedre lokale aftaler er et afsæt for ny optimisme og aktivitet, men hvis der virkelig skal rykkes ved rammerne for vores arbejdsvilkår, kræver det et opgør med den nyliberale nedskæringspolitik og New Public Management. Vi er nødt til at forbinde kampen for ordentlige arbejdsforhold med kampen for velfærd og et opgør med "nødvendighedens politik".

Som Enhedslisten-medlemmer vil vi gå forrest i kampen, uanset hvad resultatet bliver af afstemningen. Bliver der en konflikt, vil vi være at finde i allerforreste række. Uanset hvad vil vi gøre, hvad vi kan for at fortsætte den kampvilje og det sammenhold på tværs af faggrupper, som er et af de vigtigste resultater af OK18-forløbet.



Foto: News Oresund, Flickr.com (CC BY 2.0)

SKOLEKLOKKEN RINGEDE IND PÅ BORGEN

Vejret var godt og stemningen høj, da Enhedslisten i april bød velkommen til en temadag på Christiansborg om folkeskolepolitik.

● Folkeskolen

Mads Plovgaard Lehm,
uddannelsespolitisk rådgiver

I det seneste år har en arbejdsgruppe i Enhedslistens uddannelsespolitiske udvalg arbejdet på at samle Enhedslistens folkeskolepolitik i et samlet papir med titlen "Fælles om folkeskolen". I den anledning samledes skoleinteresserede medlemmer af Enhedslisten fra hele landet på Christiansborg den 14. april.

I det seneste år har en arbejdsgruppe i Enhedslistens uddannelsespolitiske udvalg arbejdet på at samle Enhedslistens folkeskolepolitik i et samlet papir med titlen "Fælles om folkeskolen".

Først på dagsordenen var et veloplagt oplæg fra Niels Rosendal og Hans Dorf om visioner for folkeskolepolitikken. De to forskere fra DPU tog de godt 40 deltagere gennem en tour de force, hvor vi nåede rundt om folkeskolens formål, den ideologiske forankring og en demokratisk sikring af pædagogikken. Et inspirerende og for nogle provokerende oplæg, der satte rammen for resten af dagens arbejde.

Fælles om folkeskolen

Undervisningsordfører Jakob Sølvhøj fik her efter ordet og adgang til at præsentere "Fælles om folkeskolen". Papiret samler de politiske forslag, som Enhedslisten har stillet på folkeskoleområdet. Der er således ikke tale om ny politik, men et forsøg fra arbejdsgruppen på at give en sammenhængende fremstilling af de initiativer og forslag, Enhedslisten har præsenteret i den seneste tid.

Enhedslistens byrådsmedlem fra Gladsaxe, Trine Henriksen, der også sidder med i arbejdsgruppen, fremlagde en række konkrete bud på forslag, der på baggrund af papiret kan stilles i kommunerne. Kommunerne har nemlig en væsentlig indflydelse på de konkrete skolepolitiske forhold, og Trine frem-

lagde helt konkrete bud på forslag, vi kan stille i kommunalbestyrelserne. Det gælder bl.a. forslag om klasseloft på 24 og at gøre folkeskolen fuldstændig fri fra brugerbetaling.

Plads til løbende forbedringer

Det var med de kommunale forslag i baghovedet, at deltagerne, der var blevet opdelt i grupper, fik til opgave kritisk at gå gennem papiret. Grupperne blev blandt andet bedt om at melde tilbage, hvad papiret manglede, og om der var noget, der kunne stå mere klart. Ikke overraskende havde grupperne masser af konstruktive forslag til nye tiltag og forbedringer. Det er nemlig formålet med "Fælles om folkeskolen", at papiret skal være dynamisk, og at teksten løbende opdateres og udvikles i takt med, at vi udvikler ny politik og at der kommer ny viden på området.

Folkeskoledagen blev afsluttet med en oplyftende plenumdebat om dagens oplæg og diskussioner og med lovning på, at vi for fremtiden vil holde lignende arrangementer i Enhedslisten. Og så lægges der sidste hånd på papiret efter alle de input, arbejdsgruppen modtog i løbet af dagen.

Skoleinteresserede medlemmer af Enhedslisten fra hele landet samledes til en temadag på Christiansborg den 14. april.



FÆLLES OM FOLKESKOLEN

Du kan læse "Fælles om folkeskolen" på Enhedslistens hjemmeside.



Modelfoto, Foto: Unsplash.com

SYGE FLYGTNINGE SKAL SELV BETALE FOR TOLKEBISTAND

Regeringen vil i samarbejde med Socialdemokratiet genindføre et gebyr for tolkeydelser til alle, der har været i Danmark mere end tre år.

● Sundhed

Emma Fleming, sundhedspolitisk rådgiver

Fremover skal det være op til sundhedspersoner at vurdere, om en persons sprogkundskaber er gode nok til at klare sig uden tolk. Hvis lægen eller sygeplejersken kræver en tolk, så skal enhver patient, der har været i Danmark i over tre år, selv betale for tolken. Uanset kvaliteten af tolkeydelserne, og uanset om patienten ønsker tolken eller ej.

I 2011 afskaffede SRSF-regeringen efter langvarigt pres fra Enhedslisten et lignende gebyr for folk, der havde boet i Danmark mere end syv år. Dengang var argumentet fra S, R og SF, at gebyret øgede uligheden i sundhed og var administrativt besværligt. Siden da er S vendt på en tallerken. Nu fejrer de al kritik af lovforlaget til side og påstår, at gebyret er nødvendigt, fordi det vil motivere flere til at lære dansk.

Men der findes ikke en eneste undersøgelse, der viser, at mennesker bliver bedre til sprog, når man gør det dyrere for dem at gå til lægen eller at komme på sygehuset. Tværtimod tyder mange undersøgelser på det modsatte. Der er solid dokumentation for, at psykiske traumer, psykisk sygdom, handicap, kronisk sygdom og PTSD kan påvirke hukommelse, koncentrationsevne og dermed sproginlæring. Sygdom vil

altså næppe motivere flere til at lære dansk. Sygdom gør det tværtimod sværere at lære dansk, uanset tolkegebyr.

Øger ulighed i sundhed

Det nye forsøg med gebyr på tolkeydelser vil ramme en af de mest udsatte grupper, øge uligheden i sundhed – og det vil ske mod bedre vidende. Den nye lov gør op med princippet om, at alle har lige ret til sundhed. For en tvungen udgift til tolkebistand kan betyde, at nogen mennesker ikke får råd til at opsøge den hjælp, de har brug for. Når de derfor ikke kommer til læge eller på sygehuset, så går de i længere tid med ubehandlede sygdomme. Eller de forsøger at klare sig uden tolk ved at lade som om, de forstår dansk, hvilket kan føre til fejlbehandlinger. I begge tilfælde risikerer de her mennesker at blive mere syge – og derfor at få sværere ved at lære dansk! Og det ved vi udmærket. Det var derfor, Enhedslisten sammen med netop SF, S og R afskaffede tolkegebyret i 2011. Tilsyneladende har S glemt det. Måske vil et politikergebyr motivere partiet til at blive bedre til at lære at huske?

Der er solid dokumentation for, at psykiske traumer, psykisk sygdom, handicap, kronisk sygdom og PTSD kan påvirke hukommelse, koncentrationsevne og dermed sproginlæring. Sygdom vil altså næppe motivere flere til at lære dansk.

NYT FRA FOLKETINGET

EL i forhandlinger om forskningsreserven

Da Tommy Ahlers, nyudnævnt uddannelses- og forskningsminister, debuterede i Folketingssalen, var forskningsordfører Eva Flyvholm snedig: "Vil ministeren bekræfte, at vi bliver inviteret med til forhandlingerne om forskningsreserven, som traditionen er?"

Ministeret så perpleks ud, og først efter flere sekunders tavshed lovede han: "Jeg synes, at I alle sammen virker meget, meget flinke, og jeg elsker diskussion, så det vil jeg gerne bekræfte, at I alle sammen bliver inviteret til." Det er en sejr, for sidst blev Enhedslisten faktisk ikke inviteret til forhandlingerne. Men det var den nye minister nok ikke blevet briefet om.

Udemokratisk svækkelse af statsrevisorerne

Folketingets præsidium vil sørge for, at én statsrevisor alene ikke fremover kan igangsætte undersøgelser. Enhedslistens eget præsidiemedlem, Christian Juhl, kalder det "en klokkeklar svækkelse af vagthunden overfor magten" og støtter ikke forslaget.

Det var netop kun én statsrevisor, der krævede en undersøgelse af DONG-skandalen, så med den nye regel ville DONG-skandalen aldrig være blevet undersøgt. Christian Juhl uddyber: "At statsrevisorerne kan sætte undersøgelser i gang, giver os snor i, hvordan regeringen forvalter deres magt. Nu skal magten i stedet lukkes endnu mere om sig selv. Det er simpelthen angreb på vores åbne demokrati."

Godt grønt udspil fra S

Socialdemokraterne har netop fremlagt deres grønne udspil. Pernille Skipper savner større ambitioner for transport og landbrug og ikke mindst konkrete tal for klimamålsætningerne, men er ellers positivt stemt. "Det grønneste i regeringens energiudspil har groft sagt været energiministerens slips. Men med Socialdemokratiets udspil kan vi se, at forskellen på en rød og en blå regering bliver det grønne," fastslår hun og tilføjer: "Selvfølgelig kan klimaet ikke bruge 'bedre end de andre' til noget, men det er godt nok væsentligt nemmere for Enhedslisten at se sig selv og ikke mindst en løsning på klimakrisen i Socialdemokratiets politik end i den siddende regerings."



Foto: Oliver Paaske, unsplash.com

REGERINGENS ENERGIUDSPIL: SKATTELETTELSER I FORKLÆDNING

Efter massive forsinkelser er regeringen langt om længe kommet med sit udspil til en ny energiplan, der skal fastsætte udviklingen af Danmarks energisystem de næste 10-12 år. Desværre er det mest grønne ved regeringens udspil de grønne slips, som flere af ministrene havde på til præsentationen.

● Energi

Søren Egge Rasmussen og Jon Burgwald

Danmarks klimaindsats og grønne omstilling er praktisk talt gået i stå, hvis ikke decideret tilbage, de sidste år. Uden en ny, ambitiøs energiaftale vil Danmark få utrolig svært ved at leve op til Paris-aftalen og sikre, at vi senest i 2045 som land optager lige så meget CO₂, som vi udleder.

I stedet for at bruge de penge, som blev sat til side i finansloven med PSO-aftalen i 2016, på grøn energi, vil regeringen bruge størstedelen på en indirekte skattelettelse. Det sker, fordi udspillet lægger op til at sænke elafgiften massivt, noget som ifølge regeringen selv vil have en direkte negativ påvirkning på vores CO₂-udslip og andelen af vedvarende energi.

Det kniber med handlekraften

Andelen af vedvarende energi er netop det, som regeringen insisterer på skal være aftalens eneste målsætning. Men i princippet kan man

hæve andelen af vedvarende energi, mens CO₂-udslippet stiger. Oven i det er regeringens målsætning kun 50 procent vedvarende energi i 2030, som reelt vil være en opbremsning af udbygningen med vedvarende energi i forhold til de sidste årtier. Og det er ovenikøbet et mål, som regeringen ikke evner at nå i sit udspil.

Med de tiltag, regeringen lægger op til, vil mængden af vedvarende energi kun øges fra 40 til 44 procent. Den manglende mængde vedvarende energi vil man tage stilling til senere.

Regeringen har altså ingen problemer med at bruge penge, som var sat til side til grøn omstilling, på skattelettelser, men når det kommer til at tage de nødvendige beslutninger for klimaet, så kniber det med handlekraften. Deres figenblad er, at vedvarende energi bliver billigere og billigere, og jo længere vi venter, desto billigere bliver den grønne omstilling.

Det er dog kun den halve sandhed. Investeringerne kan sagtens skydes, men der skal stadig tages principielle beslutninger om, hvor mange vindmølleparker, som skal bygges inden 2030. Det samme gør sig gældende med vedvarende energi på land.

Regeringen har ingen problemer med at bruge penge, som var sat til side til grøn omstilling, på skattelettelser. Men når det kommer til at tage de nødvendige beslutninger for klimaet, så kniber det med handlekraften.

Regeringen har imidlertid kun lagt op til en enkelt havmøllepark, med "mulighed for at beslutte flere senere", og har ikke tilsidesat penge til udbygning af vedvarende energi på land efter 2024. Det vil gøre det svært at nå i mål i 2030, da det ofte er projekter, som det tager lang tid.

Grønne spirer i oppositionen

Det positive ved regeringens manglende vilje til reel, langsigtet energiplanlægning er, at vi med et kommende grønnere flertal kan øge ambitionsniveauet og sætte fart på den vedvarende energi uden at skulle bekymre os om at bryde et eventuelt forlig.

Derfor er det vigtigste næsten, at en aftale ikke ender med beslutninger, som vil gøre varig skade på muligheden for den omstilling, der er brug for. Eksempler på dette er, hvis forliget pludselig gør det muligt at privatisere vores kraftvarmenet og -produktion, eller hvis forliget understøtter nye, massive investeringer i biomassen, som vil binde Danmark til ubæredygtig biomasseforbrug de næste årtier.

Positivt er det også, at alle oppositionspartier er kommet med relativt ambitiøse udmeldinger på energi- og klimaområdet de seneste måneder. Det lægger et pres på regeringen, der har brug for et bredt forlig. Som forhandlingerne skrider frem, vil vi i Enhedslisten selvfølgelig gøre alt for at presse på for en energiaftale, som måske ikke bliver perfekt, men som sikrer, at vi under en ny regering kan skrue ambitionsniveauet kraftigt op og få Danmark til bage på det grønne spor.

ER DEN GRØNNE VÆKST EN MYTE?

I en årrække har skiftende danske regeringer med stolthed i stemmen talt om, hvordan Danmark som noget helt unikt har afkoblet økonomisk vækst fra belastning af klimaet. Desværre er det ikke sandt.

● Klima

Pelle Dragsted, ordfører for grøn omstilling

Argumentet er, at Danmark siden 1990 har oplevet en markant økonomisk vækst, mens CO₂-udledningen er faldet. Derfor har man udlagt det som opskriften på en grøn vækst, som kan fortsætte i det uendelige.

Men det er udelukkende de internationale opgørelser over CO₂-udledning, som gør det muligt at holde fast i den påstand. Hvis man i stedet tager udgangspunkt i den reelle CO₂-udledning, falder argumenterne fra hinanden hurtigere, end man kan sige internationale klimaforhandlinger.

CO₂-regnskab tryllet grønt

Først og fremmest undtager de nationale opgørelser skibs- og flytrafik, og alene stigning i udledninger fra de to sektorer opvejer desværre mere end rigeligt det officielle fald i den danske udledning af drivhusgasser. Oven i det skal man lægge den øgede import af varer fra især Kina. Under de nuværende FN-regler tæl-

ler produktionens udledninger kun med i produktionslandet og ikke i forbrugslandet. Transporten tæller heller ikke med. Dermed har Danmark "foræret" en stor del af vores reelle CO₂-udledning til de lande, vi importerer fra.

Det har man kunnet, da udviklingslandenes forpligtelser under den første klimaafnede, Kyoto-protokollen, kun var i forhold til basisfremskrivning af deres projekterede udledninger. De var derfor ikke pålagt reelle reduktioner, ligesom eksempelvis Danmark var og er.

Det betyder selvfølgelig ikke, at vækst kan være mere eller mindre bæredygtig. Der er derfor også brug for, at den udvikling, som er nødvendig i størstedelen af udviklingslandene, skal være så grøn som overhovedet muligt. De kan ikke gennemgå den samme form for udvikling, hvor fossile brændsler bærer hovedvægten. Heldigvis er vedvarende energi langt billigere i dag, end det var for mange år siden, og hvis udviklingslandene får den rette støtte, er en mere bæredygtig udvikling i de lande mulig.

Tre og en halv klode søges

Den danske vækst igennem de sidste årtier har altså ikke været grøn, og det er på høje tid, at vi tager et opgør med hele grundtanken om, at evindelig vækst er nødvendig. I hvert fald vækst, som vi historisk har opgjort den, hvor den opgøres som en procent af BNP.

Den fejlslagne måde at opgøre vækst på antager, at en uendelig, eksponentiel vækst er

mulig. Det har betydet, at de vækstrater, som vi har i dag, i procent måske ikke ser ud af meget, men i reel, økonomisk vækst er de helt på højde med de store vækstrater i 60'erne. Hvis vi fortsat stædigt definerer succesfulde vækstrater ud fra en fastlagt stigning i procent, vil den årlige vækst i reelle tal stige år for år. Ved eksempelvis en vækstrate på 2,5 procent vil økonomien fordobles hvert 28. år.

Vi er i Danmark allerede i en situation, hvor vi forbruger, som om vi havde 3,6 jordkloder til rådighed. Det lægger et uforholdsmæssigt stort pres på miljø, natur og klima. Derfor skal fokus i Danmark ikke være hverken grøn vækst eller vækst generelt, men hvordan vi på en god, socialt retfærdig måde kan omstille vores hverdag, så vi ikke belaster kloden med mere end vores retfærdige andel.

Det er den diskussion, vi sammen skal tage – ikke hvorvidt og hvor meget vi kan vækste på en grøn måde.

Den danske vækst igennem de sidste årtier har altså ikke været grøn, og det er på høje tid, at vi tager et opgør med hele grundtanken om, at evindelig vækst er nødvendig.

Den danske vækst igennem de sidste årtier har ikke været grøn. Det er på høje tid, at vi tager et opgør med hele grundtanken om, at evindelig vækst er nødvendig.

Foto: Veeterzy, unsplash.com





CIVILT KUP I BRASILIEN

Brasilien oplever i øjeblikket en politisk situation, der bedst beskrives som et langstrakt kup med civile midler. Brasiliens tidligere præsident og Arbejderpartiets kandidat til præsidentvalget i år, Luís Inácio Lula da Silva, er fængslet, idømt 12 år for korruption på meget tynde indicier. Sagen mangler stadig at blive behandlet af Brasiliens højesteret.

● Brasilien

Lars Bohn

Den nuværende regering blev indsat efter afsættelsen af Dilma Rousseff i 2016. Den har aldrig været på valg, og både den og dens politik er ualmindeligt upopulær. Alligevel er den i færd med at afskaffe de sociale forbedringer, Lulas og Dilmars regeringer har lavet siden 2002. Samtidig privatiseres nøgleindustrier og retten til et kæmpe oliefelt.

Meningsmålingerne har længe vist, at Lula er sikker på at blive præsident, hvis han stiller op til valget i efteråret. Efter fængslingen er Lulas popularitet kun blevet større. Dette er uden tvivl den reelle grund til, at Lula er fængslet.

Tynde anklager mod Lula

Da Dilma vandt for anden gang i 2016, indså Brasiliens magtelite, at den ikke kan vinde et demokratisk valg. Derfor skal Lula hindres i at stille op.

Støttet af de dominerende trykte og elektroniske medier, som ejes af seks meget rige familier, og som også er kilde til meget af den presseomtale, der når lande som Danmark, begyndte man en kampagne, der beskylder Lula og Arbejderpartiet (PT) for at være hovedansvarlige for korruptionen i Brasilien. Konkret anklages Lula for at have modtaget en nyrenoveret luksuslejlighed som betaling for at have givet et brasiliansk entreprenørselskab urimeligt fordelagtige kontrakter med det statslige olieselskab Petrobras.

Der findes imidlertid intet bevis for, at lejligheden nogensinde har været i Lulas besiddelse. Entreprenøren har brugt den som ga-

ranti for et lån, efter den angiveligt skulle være overdraget til Lula. Da lejligheden for nyligt blev besat af aktivister, kom det frem, at den ikke er blevet renoveret overhovedet. Den dommer, der dømte Lula, indrømmer tilmed, at der ikke findes beviser, der knytter Lula til den korrupte relation mellem entreprenøren og Petrobras.

Anklagen mod Lula baserer sig desuden primært på et vidneudsagn fra en korruptionsdømt direktør i det omtalte entreprenørselskab, som har fået sin dom reduceret fra 10 år og otte måneder til tre og halvt år i åbent fængsel samt 70 dages bøde for sit samarbejde med myndighederne.

Korrupt højrefløj

Der er omfattende korruption i brasiliansk politik, og de dominerende medier søger at fremstille PT som "det korrupte parti". Imidlertid er hovedparten af anklagede og dømte politikere fra de dominerende borgerlige partier PSDB og PMDB, og ofte slipper de for straf trods tunge indikationer på korruption.

Sagerne mod Lula og Dilma viser, at den økonomiske elite i Brasilien i høj grad er i stand

Debat: Brasilien og Latinamerika i dag

23. maj kl. 19. Studiestræde 24. 1 sal, København

Debatmøde med Valter Pomar, mangeårigt medlem af det brasilianske arbejderpartis nationale ledelse og af Articulação de Esquerda, en tendens i partiet, der ligger på linje med Enhedslisten.

Valter Pomar vil snakke om den spændte situation i Brasilien, om betydningen af Lulas fængsling og om kampen for at genetablere demokrati og fastholde og udvikle de sociale fremskridt, der har præget udviklingen i landet i perioden fra 2003 til 2016.

Gennem mange år har han fulgt udviklingen af socialistiske og progressive partier i Latinamerika, bl.a. gennem Foro São Paulo-samarbejdet. På denne baggrund vil han vurdere udviklingen i hele regionen, hvor en periode med progressive landvindinger synes afløst af en aggressiv neoliberal og antidemokratisk offensiv, bl.a. med brug af den juridiske magt i en proces, der er blevet kaldt "lawfare".

Flere fremtrædende politisk aktive i Brasilien er blevet dræbt, heriblandt det populære medlem af byrået i Rio, Marielle Franco fra PsoL.

Foto: Midia NINJA, Flickr.com (CC BY-SA 2.0)

til at kontrollere Brasiliens juridiske system, så det sjældent rammer dem selv, og at de under de rette omstændigheder kan anvende det som et politisk redskab mod deres fjender. Denne praksis er så udbredt i Latinamerika, at den nu har fået sit eget ord: Lawfare.

PT har muligvis begået en fejl i ikke at have brugt tiden ved magten til at gennemføre en mediereform og en forfatningsreform. Det sidste kunne have været gjort under indtryk af den folkelige bevægelse, der opstod i 2014 med netop en forfatningsreform som hovedkrav.

Politikere dræbes

Resultatet af den nuværende udvikling i Brasilien er, at landet er ved at blive et autoritært system, der kan sammenlignes med lande som Rusland og Tyrkiet. Militæret er i øjeblikket lov-håndhæver i Rios slumkvarterer – et forhold som mange betragter som en generalprøve på en model, der kan bruges i resten af landet. Flere fremtrædende politiske aktivister er blevet dræbt, heriblandt den kendte aktivist og medlem af byrået i Rio, Marielle Franco fra PsoL. I Curitiba, hvor Lula er fængslet, har aktivister etableret en lejr til støtte for Lula. Denne lejr

blev beskydt, og to blev såret – den ene alvorligt.

Måske bliver præsidentvalget til efteråret udsat. Flere regner med, at myndighederne vil argumentere for, at den ustabile situation i landet gør et valg umuligt. Måske bliver det gennemført uden brasilianernes foretrukne kandidat Lula.

Enhedslisten bør tage afstand fra denne udvikling og støtte de kræfter i partier som PT, PCdoB og PsoL, der kæmper for demokrati og Lulas ret til at stille op til efterårets valg.

Der er omfattende korrupsion i brasiliansk politik, og de dominerende medier søger at fremstille PT som "det korrupte parti". Imidlertid er hovedparten af anklagede og dømte politikere fra de dominerende borgerlige partier PSDB og PMDB, og ofte slipper de for straf trods tunge indikationer på korrupsion.

KORT INTERNATIONALT NYT

Støt Syriens demokratiske kræfter

I april bombede USA, Storbritannien og Frankrig en række bygninger og militærbaser i Syrien. Enhedslistens udenrigsordfører, Søren Søndergaard, betragter angrebet som tom symbolpolitik og savner en sammenhængende strategi.

– Assad-regimets forbrydelser mod sin egen befolkning, hvad enten det er nedskydning af fredelige demonstranter, vilkårlige fængslinger og tortur, tøndebombninger af civilbefolkningen eller giftgasangreb, straffes ikke ved en nats bombning af nogle mere eller mindre evakuerede bygninger og militærbaser. Det gøres ved systematisk at støtte de demokratiske kræfter i Syrien, som kæmper mod både Assad-diktaturet og de forskellige islamistiske grupperinger, påpeger han.

Københavnserklæring truer ytringsfrihed

Københavnserklæringen, der i april blev godkendt af Europarådets 47 lande, lægger op til, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol kan vise større tilbageholdenhed med at blande sig i nationale domstoles afgørelser om ytringsfrihed. Det skuffer Nikolaj Villumsen, der er medlem af Europarådets parlamentariske forsamling:

– Det er mig fuldstændigt ubegribeligt, at regeringen kan acceptere en erklæring, der lægger op til at svække beskyttelsen af ytringsfriheden. Jeg ved ikke, om det er Tyrkiet eller Rusland, som justitsministeren har bøjet sig for, men det ser mærkeligt ud, da udenrigsministerens forinden sagde, at regeringen ikke havde ambitioner om at svække beskyttelsen af ytringsfriheden, konstaterer han.

Siumut gik til højre

Grønlands største parti, socialdemokratiske Siumut, har dannet regering med det snæverest mulige flertal (16 ud af 31 mandater) sammen med Partii Naleraq, Atassut og Nunatta Qitornai.

Siumut har tidligere dannet regering med venstre-fløjspartiet IA, der fik et enkelt mandat mindre end Siumut ved det grønlandske valg. Partierne kunne dog ikke blive enige om den fiskerilov, som var baggrunden for valgudskrivelsen.

Enhedslistens grønlandsordfører, Christian Juhl, ærgres sig over udfaldet.

– IA er den mest oplagte samarbejdspartner for Siumut, ikke mindst i den situation, som Grønland står i nu. At Siumut i stedet valgte at samarbejde med højresidens partier er ikke bare skidt for IA men skidt for Grønland, vurderer han.

Kriser og ressourcer i Afrika

Det afrikanske kontinent er præget af fattigdom, konflikter og klimakrise. Hvorfor egentlig – og er der slet ingen fremskridt at finde? I dette tema krydser Rød+Grøn Middelhavet for at blive klogere på Europas nabo mod syd.

VESTENS SYN PÅ AFRIKA: ET BUGNENDE TAG-SELV-BORD

Når man i Vesten taler om Afrika, lyder det ofte som om, det er en verdensdel i store problemer, som vi forsøger at hjælpe dem ud af. Situationen er dog snarere, at det er Vesten, der er årsag til problemerne – og fastholder dem. Det mener Morten Nielsen og Mads Barbesgaard, der er aktive i foreningen Afrika Kontakt.

Simon Halskov, Rød+Grøn

Afrika er et kontinent med over 50 lande, som måske er mere forskelligartede end Europas lande. Hvorfor tænker mange Afrika som en ensartet størrelse?

Morten: Det homogene billede er bl.a. fremdrevet af de humanitære organisationer, som skal samle uhyggelige mængder penge ind. Og når budskabet skal ud i "Go' Aften Danmark", forsvinder nuancerne.

Mads: For mig er den måde, der bliver talt om Afrika, central. I de kampagner, der bliver kørt af mainstreamorganisationer, er afrikanerne bare fattige folk, som skal have vores almisser. Det er grædende børn med udspilede maver. Men hvert eneste afrikanske land er mangfoldigt.

Morten: En af de store udfordringer ved at arbejde med Afrika er billedet af afrikanerne som værende uhjælpelige. Der er altså seje mennesker i Afrika, som faktisk har nogle løsninger og alternativer til den samfundsudvikling, langt de fleste afrikanske lande er blevet påduttet af os.

Mads: For ikke at tale om kolonialismens indflydelse, herunder Danmarks rolle. Den er der ingen, der taler om. Den totale historieløshed pisser mig af: Fattigdom og hungersnød, det er bare noget, der sker – helt uden sammenhæng med brutal udbytning af natur og mennesker.

Morten: Den korte forklaring på sultkatastroferne er, at vi har været med til at ødelægge den fødevarerikkerhed, som småbønder

» For mig er den måde, der bliver talt om Afrika, central. I de kampagner, der bliver kørt af mainstreamorganisationer, er afrikanerne bare fattige folk, som skal have vores almisser. Det er grædende børn med udspilede maver. Men hvert eneste afrikanske land er mangfoldigt. «

Mads Barbesgaard
Aktiv i foreningen Afrika Kontakt

har haft i Afrika. Det har vi gjort ved at fjerne de oprindelige, tørkeresistente afgrøder og erstatte dem med genmodificerede hybridafgrøder fra store, transnationale selskaber. Markedsførelsen af dyrkningsmetoderne betyder, at der skal meget lidt til, før filmen knækker for de små landmænd. Der er meget lidt viden om, hvor stor vores indflydelse stadigvæk er i Afrika.

Mads: Vestas er lige nu del af den største direkte udenlandske investering, der nogensinde har været i Kenya. Al den strøm, der bliver produceret, går til hovedstaden, mens dem, der har boet i området, bliver smidt væk fra deres jord. En frygtelig historie – men her i Danmark er fortællingen, at "vi kommer med grøn energi til Kenya!"

Morten: Vores udviklingsbistand har udviklet sig til at være en ren pengemaskine. Sammen med pensionskasserne spytter staten bistandskroner i Investeringsfonden for Udviklingslande – med det formål at skabe udbytte til pensionister i Danmark. Med andre ord skal den menige afrikaner betale til vores alderdom. Den udvikling er ikke ny, men den er blevet forstærket og systematiseret.

Mads: Hvordan skal man politisk imødegå en udvikling, hvor udviklingsbistanden bliver beskåret og erhvervsorienteret samtidigt? Det er et spørgsmål, både Afrika Kontakt og Enhedslisten står overfor. Vi kan blive fanget i at for-

Artiklen fortsætter på næste side >

svare bistanden af princip – men den bistand, man forsvarer, ender af og til med at gøre mere skade end gavn.

Jeg husker en finanslovsaftale, hvor Enhedslisten accepterede nogle besparelser på udviklingsbistanden med den begrundelse, at der reelt var tale om støtte til dansk erhvervsliv. Hvad tænkte I om det?

Morten: Den synes jeg faktisk godt, man kunne forsvarer, fordi man forsøgte i rimeligt omfang at tage pengene fra erhvervsstøtte. Selvfølgelig gør dele af udviklingsbistanden en forskel, men i det store regnskab har de 14-16 milliarder, man bruger på udviklingsbistanden, et ganske andet formål: at vi kan tjene penge på Afrikas ressourcer.

Mads: Hvis vi går op på den endnu højere klinge, så er udviklingsbistanden intet i forhold til den værdi, der bliver trukket ud af det afrikanske kontinent gennem skattely, plyndring af naturressourcer, handelsaftaler og så videre.

Dengang Mogens Jensen blev minister for både udvikling og handel, kritiserede både Enhedslisten og NGO'erne sammenblandingen. Men hvis udviklingsbistanden reelt er handelsstøtte, burde vi så ikke bare bifalde, at en spade bliver kaldt en spade?

Morten: Personligt mener jeg, at en stor del af udviklingsbistanden burde ligge i Erhvervsministeriet – eller sågar Forsvarsministeriet, det er jo alligevel der, pengene bruges. Danmarks udviklingsstrategi kunne hedde "Denmark First". Skiftende regeringer lægger et konstant pres på udviklingsorganisationerne, som må affinde sig med at arbejde sammen med privatsektoren for at få skattekroner til udviklingsbistanden. Det betyder, at Mellempøkeligt Samvirke samarbejder med Arla over for Kenyas mælkebønder. De opfatter organisationen som forsvarer af deres rettigheder. Men nu står de jo sammen med bosserne – dem, der køber mælken fra de små mælkebønder i Kenya. Og når der opstår en interessekonflikt, står Mellempø-

» Der er ikke nogen, der er uenige i, at man skal fjerne sult i verden. Problemet er, at dem, der har skabt sulten, uligheden og klimaforandringerne – Verdensbanken, EU, vores egen regering – ikke er de rigtige til at finde løsningerne. «

Morten Nielsen
Aktiv i foreningen Afrika Kontakt

keligt Samvirke så sammen med dem, der sponsorerer deres arbejde, eller med de fattige mælkebønder?

Mads: Derudover er der også sket et grundlæggende skift med den nye udviklingsstrategi, som alle bortset fra Enhedslisten stemte for. Som følge af den reduceres civilsamfundsorganisationerne nærmest til kontrollører af virksomheders CSR-strategier, i stedet for at støtte organiseringen af marginaliserede grupper.

Morten: Et andet problem er newspeak; det er ikke kun inden for det grønne område men også inden for udviklingsområdet. Politikerne på højrefløj og i Dansk Industri er nu også "gender sensitive" og alle de andre gode ting, men de mener noget andet med ordene.

Mads: Et godt eksempel er FN's verdensmål for bæredygtig udvikling: Hvordan kan det være, at både Dansk Industri og Christian Juhl kan stå og rose verdensmålene?

Morten: Det er jo smukt, at man ønsker at bekæmpe fattigdom, hunger, ulighed og klimaforandringer. Men vi er nødt til at kigge på, hvordan man vil opnå de mål. Og de redskaber, man har valgt, er bl.a. frihandel. Vi er ikke imod handel. Problemet er bare, at der ikke er noget, der hedder "frihandel", for de afrikanske lande er ikke frie til at handle. De er tvunget til at handle på de præmisser, der bliver sat foran dem. Der er ikke nogen, der er uenige i, at man skal fjerne sult i verden. Problemet er, at dem, der har skabt sulten, uligheden og klimaforandringerne – Verdensbanken, EU, vores egen regering – ikke er de rigtige til at finde løsningerne.

Et land, der har et hastigt voksende engagement i Afrika, er Kina. Ser I en forskel på Vestens og Kinas ageren i Afrika?

Morten: EU copy-paster de første to sider om antikorrruption, demokrati og menneskerettigheder i alle aftaler med afrikanske lande. Men derfra og så til, at man faktisk gør noget ved det, er en bid vej. De første to sider har Kina ikke, men målet er det samme: at få adgang til Afrikas ressourcer. Kina sender så også straffefanger til Afrika som billig arbejdskraft på deres megaprojekter, men jeg har ikke set noget research, der skulle sige, at vestlige virksomheder skulle opføre sig mere anstændigt eller fornuftigt i Afrika end kinesiske virksomheder.

Mads: De bruger bare et pænere sprog...

En anden tendens i Afrika, man hører om, er fedmeepidemi. Er det en voksende velstand, der gør mange sydafrikanere og kenyanere for tykke?

Morten: Nej, problemet opstår, fordi Vesten dumper underlødige fødevarer på det afrikanske kontinent. Sidst jeg tjekkede, kunne man i Sydafrika købe en citronmåne for en femmer, produceret af Dancake i Danmark. Det kan

kun lade sig gøre, fordi der er enorm støtte til den type produktion. Det er billigere at købe pomfritter end rå kartofler, så fattige mennesker lever af chips, peanutbutter og hvidt brød. Det er altså fødevarerindustrien, der står bag fedmen. Den middelklasse, man snakker om, er voksende, hvis du kigger på det statistisk. Men man er jo ikke middelklasse, fordi ens indkomst er over halvanden dollar om dagen. Vi snakker i så fald om en middelklasse, der bor i blikskure og sælger tomater på gaden. Det er noget andet end den danske middelklasse i Stenløse, med bil, fjernsyn, kummefryser og en tur til Ibiza to gange årligt. Middelklassen i Afrika har blot hævet sig ud af den ekstreme fattigdom, men der skal ikke ret meget til for at vælte læsset, og så er de igen ekstremt fattige.

Der er vist ikke meget "Verdens Bedste Nyheder" over det her interview. Kan I komme med nogle eksempler på positive udviklinger på det afrikanske kontinent?

Mads: Vi græder faktisk, hver gang vi ser folk fra Enhedslisten dele "Verdens Bedste Nyheder" ud sammen med Kristian Jensen.

Hvorfor dog det???

Mads: Det er den modsatte kliche af "alle er fattige". Det er ren propaganda for Danida: "Se, vi har løftet så mange ud af fattigdom, og så mange går i skole!"

Morten: Jeg kan komme med et eksempel fra "Verdens Bedste Nyheder": Swaziland, som er et enevældigt, sindssygt udemokratisk regime i det sydlige Afrika, har "knækket AIDS-kurven". "Færre Hiv-smittede i Swaziland i dag end for 10 år siden!" Ja, det er også rigtigt. Fordi de er døde! Det er jo klart, kurven knækker, når folk kræperer, fordi regimet ikke sørger for, at folk kan overleve på medicin. Om det er verdens bedste nyhed vil jeg sætte spørgsmålstegn ved.

Mads: Noget af det mest positive, jeg kan få øje på, er en spirende global kampagne, som handler om at sætte menneskerettigheder over erhvervslivets interesser. Blandt andet det

» Vi græder faktisk, hver gang vi ser folk fra Enhedslisten dele "Verdens Bedste Nyheder" ud sammen med Kristian Jensen.

Det er den modsatte kliche af "alle er fattige". Det er ren propaganda for Danida: "Se, vi har løftet så mange ud af fattigdom, og så mange går i skole!" «

Mads Barbesgaard
Aktiv i foreningen Afrika Kontakt

sydlige Afrika er der stærke mobiliseringer blandt grupperinger, der er blevet påvirket negativt af multinationale selskaber. Og så er der den internationale bondebevægelse "La Via Campesina". Det er verdens største sociale bevægelse, som kæmper et opgør med hele fødevarer-systemet.

Morten: La Via Campesina arbejder med agroøkologi og medsuverænit. Skridt for skridt knokler bevægelsen med at smide pesticiderne på porten og dyrke jorden på en anden måde. I det sydlige Afrika kæmper de for, at småbønder ikke skal producere sukkerærter til Spanien, de skal producere til sig selv og deres lokalsamfund. Og de skal ikke basere deres arbejde på landbrugsmaskiner, som bliver produceret i Vesten. Erkendelsen af, at en omlægning af vores fødevarerproduktion er nødvendig, er faktisk langt større i Afrika, end den er i vores del af verden.

Mads: På mange måder er bevægelser i Afrika bedre til at mobilisere og organisere, end vi er herhjemme. Vores aktivister lærer meget mere ved at være i udlandet, end de kan lære vores partnere.

Har I nogle eksempler på det?

Mads: Første gang, jeg var i Sydafrika for at tale med sydafrikanske fiskere, stod jeg over for folk, der var meget ældre end mig og havde været en kernetdel af antiapartheid-bevægelsen. Og så skulle jeg som 20-årig fortælle dem, hvordan de skulle organisere sig til kamp mod privatisering af fiskeriressourcer! Selvfølgelig kunne jeg komme med noget viden i forhold til bl.a. EU's rolle. Men idéen om, at det er os, der ved bedst, er absurd.

Morten: Vi kunne jo aldrig finde på at tage til Tyskland og fortælle tyskerne, hvordan de skal gøre, vel? Men vi sender uden blusel gymnasieelever gennem humanitære organisationer til Afrika for at fortælle, hvordan de skal indrette deres uddannelsessystem.

Her på falderebet: Har I et godt råd til, hvordan Enhedslisten kan skærpe blikket på Afrika?

Mads: Lyt og vær opsøgende i forhold til interessante bevægelser og aktivister i syd. Og så er Enhedslisten måske lidt for partiorienteret. Mange steder er det i højere grad bevægelserne, der er interessante at tale med.

Morten: Og så skal arbejdet med udvikling, flygtninge og migration tænkes sammen og indtænkes i alt det, Enhedslisten laver – ikke mindst klimapolitikken. Det er overhovedet ikke let, men jeg vil bare sige, at de engelske socialdemokrater, Labour, faktisk gør det her. De indtænker handel, klima, miljø, flygtninge, migration, uddannelse – både i nord og syd – i deres udviklingsstrategi. Og hvis socialdemokraterne i England kan, så kan Enhedslisten også.



Mads Barbesgaard (tv.) og Morten Nielsen (th.) fra Afrika Kontakt ser de folkelige bevægelser som dem, der skaber fremgang i Afrika. Det gælder bl.a. bondebevægelsen "La Via Campesina", der arbejder for omstilling til økologi og bøndernes medsuverænit.

Foto: Simon Halskov

FAKTA OM AFRIKA KONTAKT

Afrika Kontakt er en aktivistdrevet solidaritetsforening, som er vokset ud af antiapartheid-bevægelsen. Efter 1994, hvor Sydafrika ophævede apartheid, ændrede foreningen karakter, men grundlæggende er præmissen stadigvæk, at foreningen støtter op om sociale bevægelser, som kæmper for menneskers rettigheder.

Læs mere på www.afrika.dk

FAKTA OM VERDENS NÆSTSTØRSTE KONTINENT

Alt for mange mennesker tænker Afrika som et land, men det er så uendeligt meget mere. Vi kaster her et faktisk blik på det kæmpestore kontinent.

Sarah Glerup, Rød+Grøn

Hvor stort er Afrika?

Afrika er verdens næststørste kontinent på over 30 mio. km². Det er ca. tre gange Europas areal – eller samme areal som Kina, USA, Indien, Østeuropa, Storbritannien, Japan, Italien, Tyskland, Frankrig, Spanien, Portugal, Belgien, Holland og Schweiz tilsammen.

Nilen, der blandt andet løber gennem Egypten, er verdens længste flod.

Hvordan er Afrikas natur?

Afrika er verdens varmeste kontinent, idet kun de allernordligste og sydligste kanter ligger uden for det tropiske bælte. Kontinentet er dyrrigt og har verdens sidste store populationer af løver, elefanter, næsehorn, leoparder og hyæner. Giraffer, zebraer, gorillaer, chimpanseer

og flodheste findes kun her. Mere end 25 procent af verdens fugle hører hjemme i Afrika.

Men naturen fortrænges. Aktuelt er ca. 60 procent af Afrika dækket af ørken eller andet tørt land. Mere end 90 procent af al jorden er uegnet til landbrug, og den eksisterende landbrugsjord bliver gradvist til ørken. Vandmangel påvirker over 300 mio. afrikanere, og den globale opvarmning gør situationen værre. Selv står Afrika kun for ca. fire procent af verdens CO₂-udledning.

Afrika mister 40.000 km² skov om året – i et tempo, der dobbelt så højt som gennemsnittet for resten af verden. Lande som Kenya og Zambia har under fem procent tilbage af deres oprindelige skov.

Hvor gammelt er Afrika?

Hele menneskeracen kan reelt spores tilbage til Afrika. I Etiopien har man fundet de ældste kendte menneskerester, der regnes for at være knapt 200.000 år gamle. Skelletter af op til fem mio. år gamle urmennesker er også fundet i Afrika.

Det afrikanske kontinent byder også på nogle af de tidligste civilisationer. Afrikanere organiserede fiskeekspeditioner for allerede

ca. 100.000 år siden! For 25.000 år siden opfandt afrikanere den første matematik. Og for 12.000 år siden var afrikanerne de første til at dyrke afgrøder.

Det Gamle Egypten hører til verdens ældste, og længst overlevende, civilisationer. Her var byen Kahun allerførste eksempel på decideret byplanlægning, mens man langs Nilen opførte pyramiderne så høje som en moderne 40 etagers bygning. Den kolossale sfinks i Giza er dateret omkring 7.000 år før Kristi. I øvrigt regnes Nubiens monarki for verdens ældste.

Hvem bor i Afrika?

Afrika består af 54 lande og det besatte Vest-Sahara. Hele kontinentet, på nær Etiopien og Liberia, har været koloniseret. Før det skete, bestod Afrika af op mod 10.000 forskellige stater og autonome grupper med hver sine sprog og skikke.

I dag tales der stadig over 2.000 forskellige anerkendte sprog i Afrika. Det mest talte er arabisk. Også engelsk, fransk, swahili, berberisk, hausa, portugisisk og spansk tales hver især af mere end 10 mio. afrikanere.

Kun Asien er mere befolkningsrig. Der bor 1,1 mia. mennesker i Afrika svarende til 16 procent af jordens befolkning. Gennemsnitsalderen er 19 år, og man forventer, at befolkningen vil være fordoblet inden 2050.

Hvor længe lever man i Afrika?

Aktuelt er den forventede levealder i Afrika kun 59 år. Det skyldes især sygdomme og fattigdom. 90 procent af verdens malariatilfælde opstår i Afrika, hvor de spiller en stor rolle for spædbarnsdødelighed. 25 mio. afrikanere er HIV-positive, og adgangen til behandling er ringe. Mere end 240 mio. afrikanere er kronisk undernærede. 40 procent af alle voksne afrikanere er analfabeter.

Det har forlydt, at Afrikas middelklasse vokser, og i 2011 erklærede visse økonomer, at en tredjedel af alle afrikanerne faktisk tilhørte gruppen. Imidlertid blev man regnet for "middelklasse", hvis man blot havde sølle to dollars til rådighed om dagen. I realiteten er middelklassen lille, mens både overklassen og især underklassen vokser. I et land som Uganda er den gennemsnitlige årsindtægt 630 dollars. I Danmark er den 56.990! Og selvom 30 procent af jordens mineralreserver samt en god portion olie og ædelmetaller findes i Afrika, så udgør kontinentets BNP kun 2,4 procent af Verdens BNP.



Afrika er verdens næststørste kontinent på over 30 mio. km². Det er ca. tre gange Europas areal, eller hvad der svarer til ca. samme areal som Indien, Brasilien, Danmark, England, Mexico, Holland, Belgien, Tyskland, Kina, Portugal, Italien, Spanien, Frankrig og Tyrkiet – tilsammen.



FLYGTNINGEKRISEN SKAL LØSES VED RØDDERNE

Fattigdom, krige, klimænderinger og befolkningstilvækst er de fire dybereliggende årsager til flygtningestrømmene fra Afrika og Mellemøsten til Europa. Tid, planlægning og internationalt samarbejde er centrale løsninger.

Jørn Boye Nielsen, medlem af RIKOs bestyrelse

Store årgange af unge sidder fast i Afrika og Mellemøsten i samfund, der ikke kan give dem arbejde eller uddannelse. De føler, at der ikke er håb om bedring i deres situation. Og som Holger Bernt Hansen (tid. Leder af Afrikastudier, KU) siger:

– Folk får nogle forventninger, når de ser på nettet, hvordan folk lever andre steder. Så kommer spørgsmålet: "Hvorfor har vi det sådan her?" Og så tager folk afsted trods risikoen.

Middelhavet er skillelinjen: De unge afrikanere opfatter Europa som et sted med plads, rigdom og muligheder; deres egne lande som fattige og uden muligheder. Det er de nye kommunikationssystemer, bl.a. mobiltelefoner og sociale medier, der viser dem mulighederne mod nord.

Hvis Europa ikke langt stærkere støtter udviklingen i Afrika, kan flygtningestrømme i større stil næppe undgås.

Hvordan tackles fattigdommen, og hvad kan EU (herunder Danmark) og verden gøre? En præmis er naturligvis, at fattigdomsproblemet kun kan løses i et ligeværdigt samarbejde med landene i Nordafrika og Mellemøsten. Når det er sagt, må man tage fat på implementeringen af en "Marshallplan" for området. Helst i samarbejde med resten af verden: Kina, Indien, Rusland, og naturligvis FN-systemet. Der skal store midler til – også et kig på, om eksisterende handelsrestriktioner kan fjernes.

Krig, klimakrise og demografiske ændringer

Folk flygter også på grund af krige og interne, voldelige konflikter. EU og FN skal udrustes langt bedre til at kunne gå ind med langvarigt diplomati og konfliktløsning for at opnå og finde løsninger på konflikterne. Det kræver konfliktløsningskompetencer, langvarig diplomatisk involvering og vedholdenhed.

Klimænderingerne er en tredje central årsag til de mange flygtende. Et særligt udvidet internationalt beredskab i forhold til i dag skal etableres med henblik på at sikre klimaramte lande.

Hvis man sammenligner f.eks. Nordafrika og Mellemøstens befolkning i 2015 og 2050 med Europas befolkningsudvikling, ser man en modsatrettet tendens.

I Nordafrika og Mellemøsten vil befolkningstallet gå fra 481 millioner til 750 millioner. I Europa vil antallet af indbyggere falde fra 738 millioner til 707 millioner (kilde: FN, 2015, Population Projections).

Vi har altså en demografisk tendens, en befolkningsvækst, der er enorm i Nordafrika og Mellemøsten i forhold til Europa.

Det samlede befolkningstal for Afrika er vurderet til 1,186 milliarder i 2015 mod 2,478 milliarder i 2050.

Store problemer tager tid at løse

Hvis Europa ikke langt stærkere støtter udviklingen i Afrika, kan flygtningestrømme i større stil næppe undgås. Der er mindst tre principper, der skal anvendes konsekvent:

Flygtningekrisen kan ikke løses af nationalstaterne, men kun ved internationalt samarbejde og inddragelse af EU og FN. Internationale problemer (dvs. grænseoverskridende problemer) skal løses internationalt. Nationale problemer som integration nationalt.

Det tager lang tid at løse de grundlæggende problemer – tid og planlægning må være ledende principper. Og politikerne må lære, at udvikling og løsninger tager tid.

Menneskerettigheder og lighedsprincipper må respekteres i nationale lovgivninger. I øjeblikket skrider det, også i lande som Danmark.

FAKTA OM RIKO

Rådet for International Konfliktløsning overordnede formål er, som forening og tænketank, at bidrage til en reel demokratisk dialog om dansk udenrigspolitik og medvirke til, at der er et velinformeret og nuanceret beslutningsgrundlag bag udenrigspolitiske beslutninger. RIKO ønsker særligt at fremme de mange forskellige ikke-militære midler til at løse internationale konflikter.

Hvis organisationerne skal sandsynliggøre, at deres indsats er vigtig, så bliver de nødt til at hævde, at vi i Vesten er nået længere end folk i Afrika. At vi har det så godt, vores samfund er så gode, mens deres er dårligere, mener lektor Lene Bull Christiansen.

Foto: Internet Archive Book Images, Flickr.com

DE GODE SKANDINAVER, DE ONDE KOLONIALISTER OG DE STAKKELS AFRIKANERE

Mediemyter om nobelt udviklingsarbejde og stakkels afrikanere siger mere om, hvordan vi vil se os selv, end om livet i Afrika, siger forsker.

Sarah Glerup, Rød+Grøn

Giv en hånd til Afrika. Til pigen, der henter beskidt vand i en krukke i stedet for at gå i skole. Til spædbarnet med den udspilede mave, der ikke kan vifte fluerne væk fra ansigtet.

Barnlige, hjælpeløse afrikanere

Vi, der er vokset op med Børnenes Ulandskalender og fadderbørn på fritidshjemmet kender billederne af de stakkels afrikanere. Men de forvrænger virkeligheden, fortæller Lene Bull Christiansen, lektor i Kultur- og Sprogødestudier på RUC, der har forsket i kommunikation om dansk udviklingsarbejde.

- Det handler blandt andet om mediernes måde at fungere på. Hvad er nyhedsværdigt, hvordan kan man strikke en historie sammen, så folk kan relatere? Hvis fortællingen er: Her er et uskyldigt afrikansk barn, og det lider. Hvis du ikke hjælper, hvis ikke du sender den dér 50'er, så vil barnet dø af sult. Hvis det er fortællingen, så behøver man ingen yderligere forklaringer. Du er per definition et røvhul, hvis du ikke vil hjælpe.

Lene Bull Christiansen har især set nærmere

på Danmarksindsamlingen, hvor denne type følelsesfortællinger dominerer.

- De har jo et nyt tema hvert år, men på en eller anden måde kommer det altid til at handle om børn. Det understreger ideen om, at afrikanerne er nogle barnlige nogle, der ikke kan selv. At det er et land - for Afrika forestilles altid som ét land - hvor der ikke er ret mange voksne. De her billeder er misvisende og snarere en refleksion af, hvordan vi gerne vil se os selv, end af hvordan liv faktisk leves i Afrika.

Netop Danmarksindsamlingen, der oprindeligt blev født af et fornuftigt ønske om at undgå konkurrence mellem indsamlinger, bliver flittigt diskuteret i udviklingskredse.

- Nogle konkluderer firkantet, at målet helliger midlet: "Vi er tvunget til at få private midler ind, ellers får vi ikke penge fra Danida. Slut, færdig." Andre er mere konfliktede omkring indsamlingen og prøver at gå i dialog med Danmarks Radio. For Danmarksindsamlingen er med til at holde fast i stærke og dybt problematiske forestillinger om, at nogle nationer simpelthen er bedre end andre.

Danmarks smukke intentioner i Afrika

I nationen Danmark hersker en skizofren fortælling om vores forhold til forhenværende kolonier i for eksempel Afrika.

- Der er opstået en fælles skandinavisk fortælling om, at vores intentioner i Afrika er rene og smukke. Vi var ikke de onde kolonialister, sådan som englænderne og franskmændene

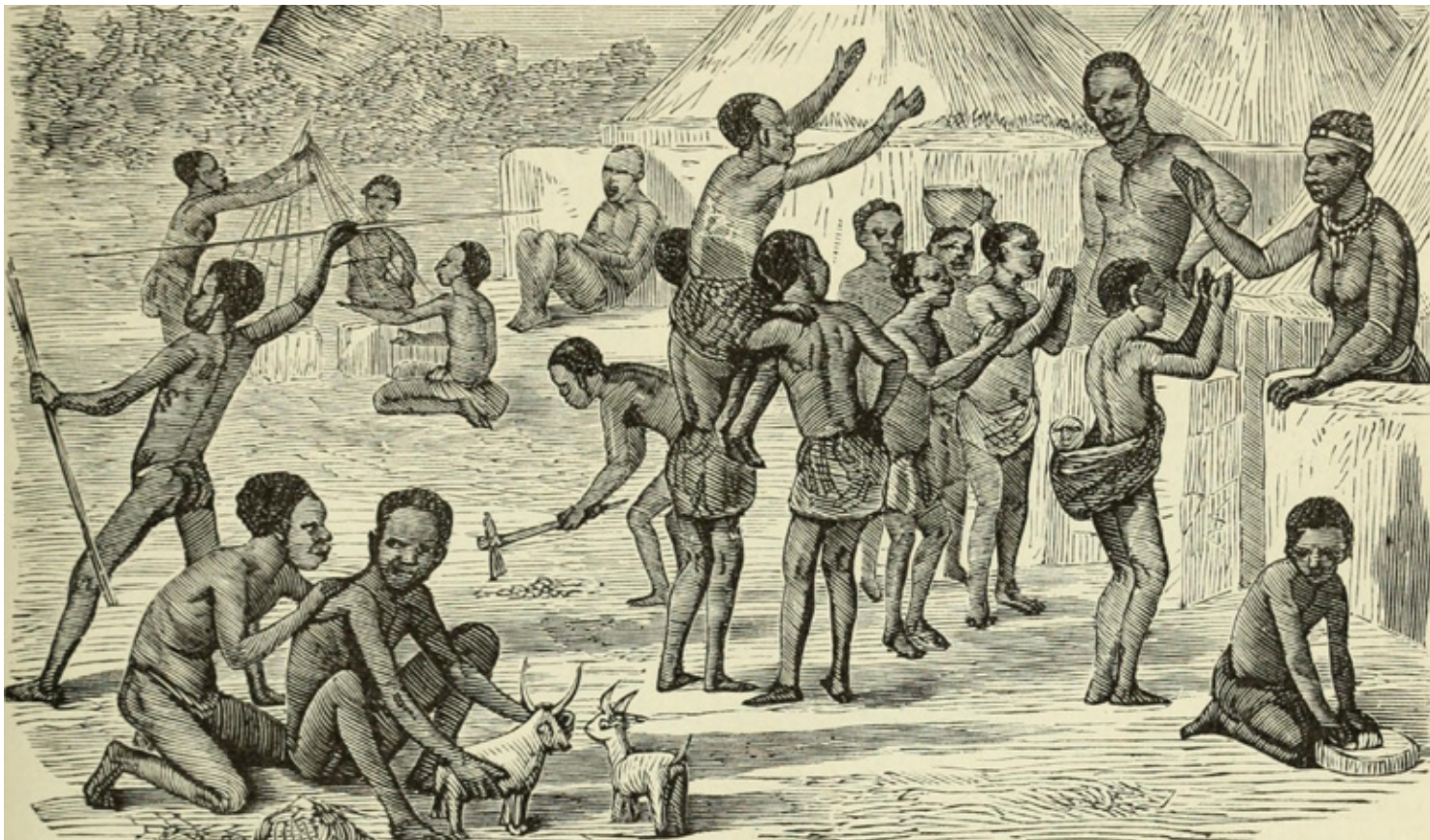
var det. Hvor eksempelvis den britiske historie om udviklingshjælp udspringer af et skift i tankegang fra "vi skal styre jer" til "vi skal støtte op om jer", så kom mange af de folk, der havde været koloniadministratorer, direkte ind i udviklingsbranchen bagefter. Dansk udviklingshjælp, derimod, var i højere grad født af 60'ernes solidaritetsbevægelser. Særligt i det sydlige Afrika - Zimbabwe, Mozambique og Sydafrika, hvor der var borgerkrige og apartheid - gik udviklingshjælp hånd i hånd med solidaritetsarbejde, forklarer Lene Bull Christiansen.

Historien om, at vi i Danmark udelukkende er solidariske, kan imidlertid kun overleve, hvis vi tysser på andre historier:

- Når vi beretter om, hvordan vi agerede solidarisk i forhold til modstandsbevægelserne i Afrika, så glemmer vi typisk, at vi selv har haft en kolonial relation til Grønland baseret på, at "Grønland kan ikke selv, så vi bliver nødt til at blive ved med at være der." Og så er der De

» Der er opstået en fælles skandinavisk fortælling om, at vores intentioner i Afrika er rene og smukke. Vi var ikke de onde kolonialister, sådan som englænderne og franskmændene var det. «

Lene Bull Christiansen, lektor i Kultur- og Sprogødestudier på RUC



Vestindiske Øer, der i den grad udgør en skam-plet på vores nationale selvforståelse. Så vi bliver nødt til at have adskilte kar i fortællingerne. Vi fortrænger, at det hele er dele af én stor historie om den imperialistiske periode, hvor Danmark reelt gerne ville være med på præcis samme måde som eksempelvis Storbritannien.

Ideen om, at nogle er bedre end andre

Uanset om intentionen er solidaritet eller ej, så går en grundlæggende tankegang igen i nærmest alt udviklingsarbejde: Forestillingen om, at samfund udvikler sig opad og fremad i tid og rum.

- Den her idé om, at historien har en naturlig udviklingskurve, den kalder man for en teleologisk tankegang. Man genfinder den både i klassisk marxisme og i liberale, økonomiske ideer. Den der forestilling om, at samfund udvikler sig (eller bør udvikle sig) i en bestemt retning. Og den gennemsyrrer udviklingsarbejde. Hvis organisationerne skal sandsynliggøre, at deres indsats er vigtig, så bliver de jo nødt til at hævde, at vi i Vesten er nået længere end folk i Afrika. At vi har det så godt, vores samfund er så gode, mens deres er dårligere, så derfor har vi pligt til at hjælpe. Det virker i Danmarksindsamlingen, men fordrer altså nogle fortællinger om afrikanere som tilbagestående, siger Lene Bull Christiansen.

- Og når man så fristes til at spørge: Hvorfor har vi det bedre end afrikanerne? Så bliver

svaret hurtigt: Fordi der er noget i vejen med dem! Der er noget galt med deres samfund. Og den forklaringsmodel bliver desværre i høj grad internaliseret hos tidligere koloniserede folk. I stedet for at forklare verdens uretfærdigheder med den måde, det globale system er skruet sammen på, så ender man med "hvad er der galt med Afrika"-forklaringer. Det kan være forklaringer som 'korruption er ikke til at komme af med i Afrika' - eller - 'det er deres kultur, der gør, at de er homofobiske i Afrika.' Sådanne nogle fortællinger får lov til at træde i stedet for en magtkritik, der ser problemerne i en historisk sammenhæng, hvor institutioner og ideer er nedarvet fra kolonitiden og videreføres i vores globale politiske og økonomiske system.

Græsrodder ændrer fortællingerne

Selvom Danmarksindsamlingens følelsesprovokerende billeder stadig ruller over danske fjernsynsskærme, så begynder kritiske fortællinger at fylde mere. De kommer nedefra. Fra græsrodsbevægelser og antikonkoloniale tænkere i Afrika, Indien og Sydamerika.

- De påpeger enten de historiske magtfaktorer eller forsøger helt at gøre op med ideen om, at samfund og kulturer er sammenhængende størrelser, og at dét at have en bestemt nationalitet gør én til noget særligt. Altså med ideen om, at f.eks. danskere er én ting, mens afrikanere er en anden ting. Med den idé følger jo en tro på, at ulige magtforhold i verden kan for-

klares med, at nogle folk og samfund slet og ret er bedre end andre. I virkeligheden er det omvendt! Det er selve fortællingen om, at nogle er bedre end andre, der retfærdiggør og underbygger skæve magtrelationer, fastslår Lene Bull Christiansen.

- Denne bevidsthed findes i intellektuelle kredse, men den når efterhånden også ud til almindelige mennesker i kraft af en masseaktiviteter. Grupper som Black Lives Matter i USA og Rhodes Must Fall-studerterbevægelser i Afrika er dele af en global 'dekolonial' bevægelse. De prøver at få os til at aflære fortællingerne om, at Vesten er mere udviklet end f.eks. Afrika, at nogle folk er bedre end andre. Og fordi græsrodsbevægelserne er rigtig dygtige til at kommunikere, så kan de ikke rigtig ignoreres længere. De trænger igennem i en verden, der er blevet meget mindre siden 60'erne, og når også os i Danmark.

» Hvis organisationerne skal sandsynliggøre, at deres indsats er vigtig, så bliver de jo nødt til at hævde, at vi i Vesten er nået længere end folk i Afrika. «

Lene Bull Christiansen,
lektor i Kultur- og Sprogødestudier på RUC

KINA – DEN VIGTIGSTE NYE SPILLER I AFRIKA

Casper Wichmann er cand.mag. i Kina-studier og koordinator i Kina-tænketanken ThinkChina. Rød+Grøn har stillet ham en række spørgsmål om Kinas voksende engagement i Afrika.

Sarah Glerup, Rød+Grøn

Hvordan er Kina gået fra at være et land, der modtager udviklingsbistand, til at være et land, der bidrager med udviklingsbistand?

– Op igennem 00'erne er Kinas udviklingsstøtte vokset. Kina bruger stadigvæk sin status som u-land til at modtage støtte. Set over per capita kan Kina stadig spille ulandskortet, selvom mange af landets byer og især områderne på Østkysten er ekstremt veludviklede og på niveau med andre i-lande. I 2014 gav Kina mere i bistand, end de modtog udefra. Officielt siger Kinas regering, at man bruger fem mia. dollars årligt på assistance til andre lande, men man har ikke noget officielt udviklingsministerium,

så det er meget svært at få officiel og konkret information.

Hvordan er Kina engageret i udviklingsbistand i Afrika?

– Afrika er den største modtager af Kinas udviklingsbistand. Størstedelen af de udenlandske projekter, som Kina har finansieret i årene 2000-2014, er gået til Afrika (59 procent). Kina er blandt andet engageret gennem infrastrukturprojekter, hvor Kina bygger veje, boligblokke og lignende, men også via medicinsk bistand. Kina er blevet kritiseret for bare at give billig infrastruktur for til gengæld at få adgang til Afrikas naturressourcer, som Kina har stort behov for. Nye data viser imidlertid, at Kinas støtte til Afrika i nogle tilfælde skaber lige så meget økonomisk vækst, som lignende projekter støttet af USA eller andre vestlige donorer gør.

Gør Kina udviklingsbistand i Afrika på andre måder end Vesten?

– En af de største forskelle er, at Kina ikke giver bistand som sådan, men faktiske lån, der

skal betales tilbage med renter. Vesten giver derimod bistand i mere klassisk forstand. Det betyder samtidig, at kineserne – modsat Vesten – ikke stiller lige så mange krav og betingelser til modtagerlandene, før de vil give bistanden. Så på den måde giver Kina afrikanerne større selvbestemmelse. Desuden er meget af Kinas bistand udført fra provinsniveau i Kina til søstersamarbejder med afrikanske lande, hvor vi i Vesten typisk donerer fra nationale niveauer.

Hvordan forestiller du dig, at Kinas rolle i Afrika bliver fremover?

– Kina er Afrikas største økonomiske partner, så landet vil uden tvivl fortsætte med at spille en stadig vigtigere rolle for kontinentet. Derudover tager mange kinesiske selskaber til Afrika, fordi det er et nemmere marked at komme ind på end f.eks. i Vesten. En rapport fra McKinsey har vist, at kinesiske virksomheder i Afrika kan opnå omsætninger på 440 mia. dollars ved aggressiv ekspansion i både nuværende og nye sektorer. Her vil især Kinas voksende innovation- og tech-sektor spille en stor rolle.

Kina er nu Afrikas største økonomiske partner. Alt tyder på, at landet vil fortsætte med at spille en stadig vigtigere rolle for det afrikanske kontinent.





UDVIKLINGSBISTANDENS KURS: DANMARK FØRST

Valget i 2015 medførte et alvorligt skifte i dansk udviklingsbistand. Den langsigtede bistand beskæres, og danske egeninteresser og erhvervs- liv sættes i front.

Christian Juhl, udviklingsordfører

Blot tre måneder efter valget i 2015 og midt i en finanslovsperiode markerede regeringen klart sin retning: Voldsomme nedskæringer på 2,5 mia. kr. i udviklingsbistanden. De er fastholdt i finanslovene for 2016, 2017 og 2018.

Målet er at fjerne op mod 3 mia. kr. hvert eneste år. 0,7 procent af BNI skal tilsyneladende ikke være et minimum, men en overligger for udviklingsbistanden. Et så lavt bistandsniveau har vi ikke haft i Danmark siden 1983.

Men Danmark har aldrig været rigere – og verden har aldrig haft så stor brug for vores hjælp. Derfor er det Enhedslistens mål at hæve udviklingsbistanden til 1 procent og supplere med en klimabistand på 0,5 procent af BNI.

Flygtninge skal ikke have udviklings- bistand

Globalt set er 65 mio. mennesker på flugt fra krige, kriser, sult, sygdom og naturkatastrofer. Mindre end 5 procent af dem kommer til Europa. Resten bor i flygtningelejre eller er in-ternt fordrevne i deres hjemlande. FN vurderer, at bevillinger fra donorlandene dækker ca. 60

procent af, hvad en flygtning behøver for at overleve. Og hvad gør flygtninge, der ikke kan få det mest nødtørftige til at holde sig i live og en smule uddannelse til børnene? De søger mod bedre muligheder – langt de fleste i deres nærområder, mens en mindre gruppe søger mod Europa.

Selvfølgelig skal vi hjælpe flygtninge, der kommer til Danmark, og dem, der bor i flygtningelejre – men ikke med penge stjålet fra den langsigtede udviklingsbistand! For netop den langsigtede udviklingsbistand kan forebygge selve årsagerne til, at mennesker flygter, så de i stedet kan leve, udvikle sig og få et godt liv dér, hvor de bor. Hovedfokus for dansk udviklingsbistand skal derfor være at bekæmpe ulighed, fattigdom og klimaforandringer globalt – og at understøtte fredelig og demokratisk udvikling. Kort sagt: Det skal være penge til langsigtede, forebyggende, strategiske indsatser. Det modsatte sker. Store dele af udviklingsbistanden bruges på flygtninge i Danmark, selvom regningen burde betales af indenrigsministerens kasse.

Støt civilsamfundet – ikke erhvervslivet

Samlet set modtager Afrika hvert år omkring 210 mia. kr. i udviklingsbistand. Men samtidig forsvinder hele 1.260 mia. kr. fra Afrika og videre til multinationale selskaber. Det er en konsekvens af en blanding af vestlige virksomheders skatteunddragelse, ulovlig udplyndring af naturressourcer og unfair handelsvilkår.

Den danske regering er varm fortalere for fri-

handelsaftaler. De fleste af dem skader udviklingslandene, først og fremmest ved at gøre det meget svært at komme ind på europæiske og amerikanske markeder. Samtidig udnytter multinationale selskaber muligheden for at få billige råmaterialer og billig arbejdskraft fra steder med begrænset regulering af arbejdsmarkedet og af miljøhensyn. Regeringens udviklingsstrategi, som alle partier på nær Enhedslisten stemte for, underbygger tendenserne. Strategien vil nemlig satse på danske virksomheder og EU frem for at forsætte den danske tradition for støtte til civilsamfundet og FN.

Forkerte prioriteter

Selvfølgelig handler ambitiøs udviklingsbistand ikke kun om, hvor mange penge, der gives. Det handler også om, hvor og til hvad pengene bruges. Regeringens strategi vil bruge udviklingsbistand på at tilbagesende migranter og som pressionsmiddel over for lande, der ikke vil tage imod tilbagesendte. Hertil kommer, at bekæmpelse af voldelig ekstremisme nu kan tælles med i udviklingsbistanden. Denne udgift burde klart dækkes af forsvarsministeriets budget.

Værst er den grundlæggende skæve kurs i regeringens strategi: Selve grundpillen er dansk egeninteresse i forhold til sikkerhed, migration, vækst og frihandel. Det er ikke blot egoistisk og tilbageskuende. Det er simpelthen forkerte prioriteter i en verden, der har akut brug for bekæmpelse af ulighed, krig og fattigdom.



ÅRSMØDE 2018: PRAGTFULDT PLANTEFODER OG POSTKASSERØDE PAROLER

Maden var grøn og fanen rød, da Enhedslisten i bededagsferien holdt sit 30. årsmøde på Nørrebro i København. Det grønne delprogram og den faglige OK-kamp indtog hovedrollerne.

● Årsmøde 2018

Simon Halskov, Rød+Grøn

På en mild og solbeskinnet fredag i slutningen af april varmede 346 delegerede Korsgadehallen op med "Når jeg ser et rødt flag smælde". Åbningstalen leverede vores byrådsmedlem i Odder, Ditte Marie Thejsten:

- Normalt er vi enige om det meste. Årsmødet er et sted, hvor vi kan diskutere og være uenige, lagde hun ud.

Bannerne bag Ditte Marie på talerstolen gav os grønne budskaber, det samme gjorde hun:

- Den klimakrise, verden står over for, er skabt af grådighed og kapitalisme. Og det bliver ikke grådighed og kapitalisme, der løser den igen. Det gør derimod omtanke, sammenhold, nytænkning, fremsynethed og ikke mindst respekt for hinanden og naturen – og det har vi, understregede hun.

Vigtige hjul i samfundsmaskinen

Hovedbestyrelsens beretning afleverede Allan Ahmad. Han tog temperaturen på aktivismen og livet i Enhedslisten, og den kunne være sundere.

- Vi er for dårlige til at fastholde folk og inddrage nye medlemmer, fremhævede han.

Mens Enhedslisten holdt årsmøde, sad de offentlige arbejdsgivere og fagforbundene et andet sted i byen for at afslutte måneders OK18-tovtrækkeri. I samme stund gav Rasmus Bredder, specialarbejder i gaderenholdelsen i København, årsmødet et fagligt indspark:

- Det er som om, arbejdsgiverne glemmer, at hvis der ikke er nogen, der fejrer gaderne om morgenen, så punkterer cyklisterne på vej til arbejde. Og at de er de gode kollegaer på sygehusene, der lapper en sammen, hvis man er kommet til skade. Vi er vigtige hjul i samfundsmaskinen, og derfor skal vi også have gode løn- og arbejdsforhold, som kan måle sig med dem, vores private kollegaer har, påmindede han.

Vi kunne gå i gang i morgen

Vores politiske ordfører, Pernille Skipper, sendte i sin tale også en hilsen til de offentligt ansatte:

- I har været igennem en hård og vigtig overenskomstkamp. Det har givet så meget håb og inspiration at se jer stå frem med historier om jeres pressede hverdag på sociale medier, med fanerne dag og nat foran forligsinstitutionen og på gaden, når vi er kørt på arbejde om morgenen. I kæmper ikke kun for jer selv – vi andre er dybt afhængige af jer, påpegede hun.

Pernille Skipper rundede også klimakrisen, regeringens såkaldte ghettoplan og Enhedslistens ambitiøse idékatalog "100 dage med Enhedslisten".

- Der er forslag om en almennyttig samfundsbank. At sætte billetpriserne på tog og busser ned med 30 procent. At droppe de fossile brændsler. Gøre tandlægen gratis, sikre en værdig behandling af arbejdsløse og smide konkurrencestaten ud af klasselokalerne, opremsede hun.

- Det kan alt sammen lade sig gøre, hvis vi beder de rigeste bidrage bare en lille smule mere. Der er 100 tiltag. Pengene passer. Vi kunne gå i gang i morgen. Og hvor ville vi gerne gå i gang i morgen.

Rina Ronja Kari fulgte efter med en hilsmings-tale fra Folkebevægelsen mod EU. Hun fokuserede på, at EU er under rivende forandring – mod mere magt til EU.

- Vi kommer til at vælge: Vil vi gerne være med i eliternes EU-projekt, eller skal vi udvikle et andet europæisk samarbejde? Et samarbejde med fokus på borgerne, på velfærd, arbejdstagernes rettigheder, på klima og ikke mindst med fokus på en retfærdig udenrigspolitik over for resten af verden.

Naturens venner og krigere

Det meste af lørdagen var dedikeret til debatten om det grønne delprogram og de mange ændringsforslag hertil. Skrivegruppen bag programforslaget fik megen ros for både teksten og den inddragende proces.

Blandt de mange grønne talere var Maria Temponeras fra Skanderborg, som kom med en opsang til de delegerede:

- Når fagforeningen mødes, så er der rigtig mange af os. Når "Velfærdens Helte" mødes, er



Der blev argumenteret, lyttet - og leget flittigt på Enhedslistens 30. årsmøde.

Illustrationer: Ina Graneberg

der rigtig mange ansigter, vi kender fra Enhedslisten. Men når de grønne bevægelser mødes, ser jeg næsten ingen af jer. Venner, prøv at høre her: Det er bevægelserne, der skaber forandring!

Årsmødets grønne dagsorden trak også naturkrigeren, kokken og tv-værten Nikolaj Kirk til Korsgadehallen. Han fortalte energisk om end bekymret om den pressede danske natur:

- Danmark er i knæ - monsterknæ - vi ligger på sidstepladsen i hele Europa i forhold til beskyttet natur. Det er under otte procent af vores oprindelige natur, vi beskytter, konstaterede han.

Eftervederlag og omkostningstillæg

Siden nytår er Enhedslistens regler for eftervederlag blevet diskuteret flittigt. Årsmødet skulle tage stilling til forslag om at ændre vores praksis på området.

Hans Jørgen Vad fra Aarhus argumenterede for, at Enhedslistens folkevalgte fremover skal afstå fra at modtage eftervederlag.

- Vi skal rydde helt op. Ikke halvt op. Det er en så usympatisk regel, og der skal ingen tvivl være om, at vi kæmper for, at eftervederlaget bliver afskaffet, argumenterede han.

En anden opfattelse havde David Rønne fra København:

- Det er demokratisk, parlamentarisk besluttede midler, som vi vælger at tage fra vores folkevalgte og give til den politiske kamp for forandringer, mente han.

Et klart flertal vedtog, at eftervederlag, der udbetales, selvom den pågældende er i lønnet

arbejde, fremover opkræves i partiskat. Til gengæld var der ikke opbakning til forslag om at indkræve det såkaldte omkostningstillæg, som folketingsmedlemmer modtager.

Grøn vs. køn

På årsmødets sidste dag skulle der vælges spidskandidater til Folketinget. Ud over kandidatudvalgets bud på en top 20 blev der præsenteret to alternative lister. Heriblandt var en "grøn liste", som ville bytte om på Anne Hegelund og Søren Egge Rasmussen, af kandidatudvalget placeret som hhv. nummer to og tre i Østjylland. Et argument for at placere Anne Hegelund som nummer to var, at det ville gøre listens kønsfordeling bedre. Et argument for at placere Søren Egge Rasmussen som nummer to var, at hans erfaring som grøn ordfører er essentiel, nu hvor Maria Gjerding stopper i Folketinget. Et stort flertal af de delegerede stemte for den grønne liste.

Årsmødet skulle også vælge kandidater til EU-parlamentsvalget næste år. Øverst her landede Nikolaj Villumsen, der også bliver spidskandidat i Østjylland til folketingsvalget. Det kan betyde, at han og Søren Egge Rasmussen i første omgang vælges til folketingsvalget i Østjylland, men at Nikolaj Villumsen kort efter vælges til EU-parlamentsvalget og stopper i Folketinget. Dermed kan Anne Hegelund, tredje kandidat i Østjylland, komme i Folketinget alligevel.

Debat om netmedie

Sidste år vedtog årsmødet, at Enhedslisten

skulle tage initiativ til et nyt, venstreorienteret netmedie. Siden har en arbejdsgruppe i hovedbestyrelsen undersøgt mulighederne og udarbejdet et forslag til dette årsmøde. Modellen gik i korte træk ud på, at Enhedslisten selv etablerede et mindre netmedie (der via mediestøtte kunne vokse sig større), finansieret ved at halvere antallet af Rød+Grøn-udgivelser. En gruppe medlemmer fra foreningen Solidaritet foreslog, at Enhedslisten i stedet skulle donere 500.000 kr. årligt (også taget fra Rød+Grøn) til Solidaritet, som så kunne skabe netmediet. Endelig kunne årsmødet vælge at stemme nej til begge modeller, hvilket Mikael Hertoft, nyvalgt hovedbestyrelsesmedlem, talte for:

- Et netmedie er en rigtig god idé, men det er nogle rigtig dårlige forslag, vi kan vælge mellem. For det sikre resultat af dem begge er, at vi forringer vores nuværende medie, Rød+Grøn. Derimod er det næsten 100 procent sikkert, at den halve million, der kommer ud af det, ikke vil være tilstrækkelig til at etablere et netmedie.

Årsmødet endte med at stemme nej til begge forslag.

Efter tre dage med vigtige diskussioner og suveræn vegansk bespisning (selv havremælken i kaffen høstede anerkendelse!), kunne Ibrahim Benli, byrådsmedlem i Herlev og nyudnævnt folketingskandidat i Københavns Omegn, holde afslutningstalen. Næste årsmøde finder sted 8.-10. juni 2019 (i pinsen) - med andre ord skal vi igennem to valg, inden venstre-fløjen atter mødes til "fætter-kusinebal".

ÅRSMØDET I BILLEDER OG TAL



En masse internationale gæster besøgte årsmødet. En af dem var Younous Omarjee, der er medlem af EU-parlamentet for La France Insoumise.

Græsrodsprisen gik i år til to bevægelser, den ene Dansk-Kurdisk Kvindeforening.
 – De kæmper mod ISIS. De kæmper mod fascisme, undertrykkelse og patriarkatet. Og de kæmper for demokrati, ligestilling og frihed. Både i Rojava, Kobane og Efrin – men også her i Danmark, forklarede Trine Simmel.
 Den anden gik til Jobcentrets Ofre, der opstod som en dagbog over Kim Madsens sygeforløb.
 – Kim og hans "ballademagere" kæmper en utrættelig kamp imod et brutalt, bureaukratisk system. En kamp, som medierne og langt de fleste politikere lukker øjnene for og vender det døve øre til, begrundede Janne Toft-Lind.



Lisbeth fra Halsnæs (th.), der er pensioneret folkeskolelærer og bedstemor, vovede sig for første gang på talerstolen i anledning af årets grønne tema.
 – Jeg vil prøve at bevare fodfæstet og forsøge at huske at trække vejret, grinede hun forinden. Parret Marcus og Josephine (tv.) er medlem af forskellige afdelinger og sad derfor ved hvert sit bord. Josephine, der læser jura, var med for første gang.
 – Alt virker godt organiseret, og det gør det mindre skræmmende. Og så er det bare dejligt at være sammen med kammerater, som man deler holdninger med, sagde hun.

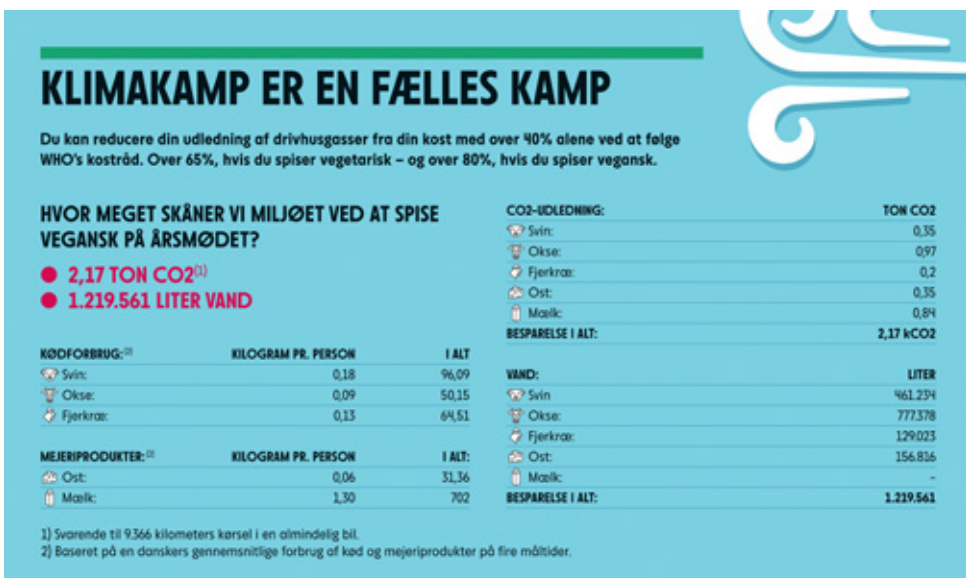


Både maden og kaffetilbehøret var vegansk på årsmødet, hvor TV-kokken og "naturkrigeren" Nikolaj Kirk (tv.) talte om naturens mange eventyr.



SPIDSKANDIDATER TIL FOLKETINGET

1. Pernille Skipper (København 1)
2. Christian Juhl (Sjælland 1)
3. Nikolaj Villumsen (Østjylland 1)
4. Søren Søndergaard (Københavns Omegn 1)
- 5.-7. Victoria Velásquez (Fyn 1)
- 5.-7. Rosa Lund (København 2)
- 5.-7. Peder Hvelplund (Nordjylland 1)
- 8.-10. Mai Villadsen (Nordsjælland 1)
- 8.-10. Henning Hyllested (Sydjylland 1)
- 8.-10. Jakob Sølvhøj (Vestjylland 1)
- 11.-13. Rune Lund (København 3)
- 11.-13. Eva Flyvholm (Sjælland 2)
- 11.-13. Søren Egge (Østjylland 2)
- 14.-16. Jesper Kiel (Fyn 2)
- 14.-16. Jette Gottlieb (København 4)
- 14.-16. Sinem Demir (Nordjylland 2)
- 17.-20. Ibrahim Benli (Københavns Omegn 2)
- 17.-20. Linda Havanna Hansen (Sjælland 3)
- 17.-20. Rasmus Vestergaard Madsen (Sydjylland 2)
- 17.-20. Anne Hegelund (Østjylland 3)



SPIDSKANDIDATER TIL EU-PARLAMENTET

1. Nikolaj Villumsen
2. Eva Flyvholm
3. Eva Milsted Enoksen
4. Jakob Nerup

MEDLEMMER AF HOVEDBESTYRELSEN

- (stemmer i parentes)
- Pelle Dragsted (163)
 - Line Barfod (162)
 - Per Clausen (144)
 - Anne Hegelund (132)
 - Khadra Farah (130)
 - Jakob Sølvhøj (126)
 - Allan Ahmad (108)
 - Trine Simmel (105)
 - Daniel Panduro (101)
 - Lone Degn (96)
 - Marianne Frederik (96)
 - Astrid Vang Hansen (95)
 - Anders Olesen (90)
 - Mikkel Warming (87)
 - Mikael Hertoft (86)
 - Gunna Starck (85)
 - Michael Voss (85)
 - Vibeke Syppli Enrum (83)
 - Rune Popp (83)
 - Louise Bilde Hvelplund (77)
 - Maja Albrechtsen (75)
 - Jakob Lindell Ruggaard (75)
 - Jonas Paludan (73)
 - Marie Lassen (71)
 - Lasse P. N. Olsen (71)



Øverst th.: SUF, hvis aktivister knoklede igennem for at få årsmødet til at glide, holder hilsmings-tale.

Øverst tv.: Pernille Skipper og co. går på gaden med planen "100 dage med Enhedslisten".

Nederst tv.: Den nye hovedbestyrelse synger for, da årsmødet afrundes med "Internationale".



Alle fotos side 24-25: Maria Prudholm

HOLDET ER SAT TIL EU-VALGET

Med Nikolaj Villumsen i front har startskuddet til Enhedslistens første EU-valgkamp lydt. Et stærkt hold af kandidater er klar til at kæmpe for et rødt og grønt Europa ved det kommende EU-parlamentsvalg.

● Årsmøde 2018

Frederikke Hellemann,
udenrigspolitisk rådgiver

Efter et veloverstået årsmøde er Enhedslisten nu ét skridt nærmere at være klar til EU-parlamentsvalget i maj 2019. Med omtrent et år til valget har Enhedslisten sat et stærkt hold af kandidater, som er klar til at stå i spidsen for Enhedslistens første EU-valgkamp nogensinde.

Ikke overraskende besluttede årsmødet at placere nuværende folketingsmedlem Nikolaj Villumsen på plads nummer et. Nikolaj Villumsen har siden 2011 høstet erfaring som henholdsvis EU- og udenrigspolitisk ordfører. Han bakkes op af EU-kandidatlistens nr. to, Eva Flyvholm, som bl.a. er Enhedslistens forsvarsordfører.

Foruden Nikolaj og Eva består spidskandidatholdet af Eva Milsted Enoksen og Jakob Nerup. Begge er erfarne og solide faglige stemmer – Eva Milsted Enoksen som en del af Kø-

benhavns Kommunes indsatssteam mod social dumping og Jakob Nerup som arbejdsmarkedsrådgiver for Enhedslisten på Christiansborg.

Samarbejde nationalt og internationalt

De nyvalgte spidskandidater er heldigvis ikke alene om at skulle kæmpe for et rød-grønt EU-parlamentsmandat. Foruden kernen i enhver valgkamp – de aktive medlemmer – suppleres de fire spidskandidater i løbet af maj med yderligere ti Enhedslisten-kandidater fra alle dele af landet.

Derudover vil det mangeårige samarbejde mellem Enhedslisten og Folkebevægelsen mod EU fortsætte under den kommende valgkamp. Glædeligvis indgår Enhedslisten og Folkebevægelsen mod EU nemlig et valgforbund og styrker dermed den samlede EU-modstand.

Endelig kommer Enhedslisten frem mod valget til at stå skulder ved skulder med nogle af de ledende venstrefløjskræfter i Europa, det spanske Podemos, franske La France Insoumise, portugisiske Bloco de Esquerda og det svenske Vänsterparti.

Fælles kamp mod grænseoverskridende problemer

Sammen med den europæiske venstrefløj vil Enhedslisten i det kommende år fremlægge konkrete løsninger på nogle af Europas store og presserende grænseoverskridende proble-

mer. 1. maj så det første initiativ dagens lys med lanceringen af en fælles kampagne mod skattely. Det vurderes, at skattely alene i Danmark hvert år koster omkring fem milliarder kroner, som kunne være brugt på velfærd. Partierne foreslår derfor, at der indføres en langt mere omfattende sortlistning af skattely end den nuværende EU-sortliste, hvor skattely som bl.a. Panama og Luxembourg ikke indgår. Derudover skal EU's udbudsregler ændres eller udfordres, så virksomheder med suspekke skattearrangementer kan udelukkes fra offentlige udbud.

Udspillet om bekæmpelse af skattely er det første i en række. I støbeskeen er også fælles initiativer, som kan modarbejde klimakrisen, som kan bekæmpe social dumping og som rækker en hjælpende hånd til mennesker på flugt fra krig og undertrykkelse.

Fra Folketing til EU-parlament

Som en ny spiller i kampen om pladserne i EU-parlamentet har der naturligt været en stor interesse for, hvad Enhedslisten vil gøre, hvis det lykkes at vinde et mandat.

For spidskandidaten Nikolaj Villumsen er linjen klar:

– Vi vil i EU-parlamentet for også her at kæmpe for en rød og grøn politik. Samtidig vil vi bruge pladsen til sammen med andre venstrekrafter i Europa at bekæmpe EU's nyliberale politik og udemokratiske traktatgrundlag.

» Vi vil i EU-parlamentet for også her at kæmpe for en rød og grøn politik. Samtidig vil vi bruge pladsen til sammen med andre venstrekrafter i Europa at bekæmpe EU's nyliberale politik og udemokratiske traktatgrundlag.«

Nikolaj Villumsen,
Spidskandidat til EU-parlamentsvalget

Foto: Mark Knudsen





Foto: United Nations Photo, Flickr.com (CC BY-NC-ND 2.0)

NYT FRA SUF

UHØRTE STEMME I VESTSAHARA

43 års besættelse er mere end nok! Socialistisk Ungdomsfront opfordrer alle progressive bevægelser til at lægge pres på regeringer Verden over, for endelig at imødekomme sahra- wiernes ret til et frit Vestsahara.

● Afrika

Birk Ole Persson

Historien om det 20. århundredes Afrika er præget af de forskellige uafhængighedsbevægelser, der gennem massive protester og væbnet konflikt tilkæmpede sig selvstændighed, løsrev sig fra de europæiske kolonimagter og etablerede suveræne stater.

Fra Tunesien til Sydafrika, Senegal til Somalia; afkoloniseringen af det afrikanske kontinent efterlod næsten alle lande med et vist omfang af selvstyre. Bemærk ordet 'næsten'.

For på trods af, at FN i årtier har anerkendt deres ret til national selvbestemmelse, har sahra- wierne fra Vestsahara siden 1975 måttet leve i eksil fra deres marokkansk-besatte hjemland. Befolkningen, der i årtier har krævet sin ret til uafhængighed, lever splittet mellem det besatte hjemland og flygtningelejre i nabolandet Algeriet.

Afrikas sidste koloni

I 1975, da den spanske kolonimagt forlod Vestsahara, proklamerede Marokkos konge, at området var marokkansk, og han indledte en mi-

litær invasion. Dette blev startskuddet på krigen i Vestsahara, der førte til flere tusinde dødsfald og tvang endnu flere på flugt.

I krigens første år erklærede sahra- wiernes befrielsesfront POLISARIO Vestsahara for selvstændigt. De etablerede den Sahrawiske Arabiske Demokratiske Republik, som siden har fungeret som en delvist anerkendt eksilstat.

Efter 16 års guerillakrig underskrev parterne en våbenhvile, der tillod sahra- wierne retten til en folkeafstemning om selvstændighed.

Aftalen har imidlertid ikke ført til nogen forbedring af deres status. Tusinder lever stadig som flygtninge, en brøkdel af Vestsahara er under sahra- wiernes kontrol og afstemningen har endnu ikke fundet sted.

"Waiting for the World to change"

Den marokkanske besættelsesmagt er et brutalt militærstyre, der slår hårdt ned på protester og ikke tillader menneskerettighedsorganisationer adgang.

Ingen lande i verden anerkender det annekterede Vestsahara som marokkansk territorium, men gennem samhandel med Marokko er bl.a. europæiske firmaer med til at opretholde konflikten.

I eksilsamfundet i Algeriet er fortvivlelsen og frustrationen stor. Den yngre generation blev født i flygtningelejrene og har aldrig har set deres hjemland.

Efter årtiers stilstand er tålmodigheden for nogle blevet tyndslidt, og nogle argumenterer for en tilbagevendende til væbnet kamp for landets frihed og selvstændighed.



MIT FØRSTE SUF LANDSMØDE

Hvad får en "bonderøv" fra landets fattigste kommune til at deltage i et af Socialistisk Ungdomsfronts stormøder?

● SUF

Naja T. T. Broad

For nylig deltog jeg i mit første Landsmøde i SUF. Det gjorde jeg fordi, at når jeg nu kommer fra én af Sjællands fattigere egne og derudover er indvandrer, er det ikke ofte, jeg får lov til at diskutere politik. Men på SUFs stormøde passede jeg ind. Den overvældende kærlighed og plads, mine kammerater udviste, tog pusten fra mig. Jeg gik egentlig ind til stormødet med en del fordomme og var bange for, at folk måske ville se ned på én som mig. Men der tog jeg fejl – for kammerater fra hele landet var samlet!

Der blev på Landsmødet diskuteret alt fra feminisme og LGBT+-politik til EP-valg. At have plads og frihed til at turde stille sig op på en talerstol foran 100 fremmede mennesker er noget, jeg altid vil huske fra mit første (men bestemt ikke sidste) landsmøde i SUF.

Og når politikken var slut, var der gang i fællesskabet: nye venner og nye minder. Det er okay at være en "bonderøv", når bare vi har hinanden.

» Den overvældende kærlighed og plads, mine kammerater udviste, tog pusten fra mig. Jeg gik egentlig ind til stormødet med en del fordomme og var bange for, at folk måske ville se ned på én som mig. Men der tog jeg fejl – for kammerater fra hele landet var samlet! «

Naja T. T. Broad

Deltager på SUFs landsmøde

KAMPDAG I OK18'S TEGN

Få dage inden 1. maj mundede overenskomstforhandlingerne ud i aftaler på alle områder. Det smittede af på talerne, som i mange tilfælde også udtrykte skuffelse over, at lærerne ikke fik den arbejdstidsaftale, de gik efter. Her er et lille udpluk billeder fra kampdagen.



1



2



3



4

1: Røde faner i Næstved. 2: Søren Søndergaard taler i Herlev. 3: Byrådsmedlem Lisbeth Torfing og Thorvald Emil Jepsen til 1. maj i Lunden i Horsens. 4: Orkesteret 'Det Røde Guld' spiller op i Gladsaxe. 5: Københavns teknik- og miljøborgmester Ninna Hedeager Olsen taler i Karens Minde Kulturhus.

PERNILLE SKIPPER: VI KÆMPER VIDERE FOR LÆRERNE

Enhedslistens politiske ordfører talte i bl.a. Fælledparken 1. maj. Her viste hun forståelse for, at mange lærere er skuffede over overenskomstresultatet.

- Det er lærerne selv, der skal afgøre, om aftalen samlet set er god nok. Men uanset hvad kan jeg love, at Enhedslisten fortsat i KL og kommunerne vil slå for en arbejdstidsaftale til lærerne, garanterede hun.

Pernille Skipper konstaterede også, at der senest om et år er folketingsvalg.

- Lad os bruge den kommende tid til at starte en offensiv velfærdskamp. Vi skal ikke stille os tilfredse med at lappe huller og rydde op efter Lars Løkkes værste svinestreger. Vi skal være mere ambitiøse på velfærdens vegne.



5

AKTIV I ENHEDSLISTEN?

Enhedslisten skal udpege en statsrevisor

Enhedslisten skal per 1. oktober udpege en statsrevisor. Det er Enhedslistens forretningsudvalg, der tager stilling til, hvem der skal besætte Enhedslistens plads. Ansøgningsfristen er 28. maj kl. 12, og ansøgninger sendes til pia.boisen@ft.dk.

De seks statsrevisorer har til opgave at sikre, at statens midler anvendes effektivt og lovligt. Opgaven kræver økonomisk viden og et dybtgående kendskab til det statslige bevillingssystem.

Læs mere om opgaven på: org.enhedslisten.dk/job

Vil du arbejde med internationale projekter i Enhedslisten?

Enhedslisten er engageret i to samarbejdsprojekter i Palæstina og Colombia. Disse projekter kan altid bruge frivillige. Så hvis du drømmer om at involvere dig politisk med verden – enten i et af de eksisterende projekter eller et andet, du har i tankerne – så skriv til mads.h@enhedslisten.dk. Læs mere på dipd.dk

Presserådgiver søges

Da en af vores kolleger har fået nyt job, søger vi en ny presserådgiver på Christiansborg. Tiltræden er 1. august eller snarest derefter. Ansøgningsfrist er 1. juni kl. 12.

Se hele stillingsopslaget på: org.enhedslisten.dk/job

Økonomimedarbejder på deltid

Enhedslistens landskontor søger en medarbejder til økonomi-teamet pr. 1. august. Stillingen er på 15 timer, og du skal sammen med to andre kolleger løse de mange vigtige økonomiopgaver, der er i organisationen. Stillingen er foreløbig tidsbegrænset til 30/6 2019. Ansøgningsfrist 28. maj.

Læs mere om stillingen på: org.enhedslisten.dk/job

Enhedslisten søger praktikant til organisationsteamet

Drømmer du om en praktikplads med mulighed for at prøve dine teorier af i praksis? Brænder du for organisering og politik? Er du kreativ, og synes du, at digital kommunikation er spændende? Så er du måske den helt rigtige praktikant til organisationsteamet. Se de fulde opslag på org.enhedslisten.dk/job.

Mere info: skriv til didde.j@enhedslisten.dk eller ring på 22 10 94 24.



ENHEDSLISTEN

Debat: Demokratiske virksomheder og beskatning af erhvervsdrivende fonde

23. maj. Studiestræde 24, stuen, København

Politisk Økonomisk Udvalg inviterer til debat om Enhedslistens politik over for to forskellige dele af erhvervslivet: demokratisk styrede virksomheder og erhvervsdrivende fonde.

Folketingsmedlemmer Pelle Dragsted og Rune Lund holder oplæg henholdsvis kl. 19 og 20. Tilmelding: anders.hadberg@ft.dk

Konference: Tyrkiets valg – og europæernes ansvar

29. maj kl. 13–17.30. Lokale Pro-D, Provianthuset, Christiansborg

Hvorfor er valget vigtigt? Hvordan er valgets legitimitet set i lyset af den fortsatte undtagelsestilstand? Hvorfor er denne stadig ikke ophævet? Kan det internationale retssamfund acceptere, at tyrkiske medlemmer af det Europæiske Domstol for Menneskerettigheder er blevet fængslet ved besøg i Tyrkiet? Og kan Europa acceptere, at der fortsat står tyrkiske soldater på syrisk grund?

Af hensyn til Folketingets sikkerhedsregler er tilmelding nødvendig. Tilmelding senest 27. maj via helsinki-komiteen.nemtilmeld.dk

Deltagergebyr 50 kr. (inklusive kaffe/te og kage) indbetales ved tilmeldingen.

Begrænset antal pladser, hurtig tilmelding anbefales.

Konferencesproget vil være dansk med enkelte indlæg på engelsk.

Indlæg til debatten sendes til debat@enhedslisten.dk og må højst fylde 2.000 enheder (inkl. mellemrum). Redaktionen forbeholder sig ret til at forkorte eller returnere indlæg, der overskrider denne grænse. Forfatterens navn angives med navn og lokalafdeling, evt. tillidshverv i Enhedslisten. Indlæg bringes så vidt muligt i det førstkomende nummer, efter det er modtaget.

Redaktionen

ANDET

Jo, fortsat snak om 'røde linjer'

Johan Keller,
Gladsaxe

I sit forsinkede indlæg i sidste nummer af Rød+Grøn "Stop snakken om 'røde linjer'" giver Finn Sørensen udtryk for en helt ensidig opfattelse af Enhedslistens politiske og parlamentariske muligheder. Der var uden tvivl klart flertal i befolkningen imod det brutale indgreb overfor lærerne ved OK 13 samt imod salget af DONG-aktier til Goldman Sachs - ligeledes under den forrige regering. Der er i dag enighed om, at vi i begge tilfælde skulle have stillet mistillidsvotum til de relevante ministre. I det sidste tilfælde havde det standset salget, idet SF så var trådt ud af regeringen tidligere. Disse eksempler var netop baggrunden for diverse vedtagelser om parlamentarisk arbejde fra det sidste år. Men Finn kører videre på sin enøjede idé om, at det parlamentariske pres udelukkende kan komme udefra, fra fagbevægelse, andre bevægelser osv. Så hvis f.eks. Socialdemokra-

tiet i Folketinget er ude af takt med sit vælgergrundlag og et flertal i befolkningen, skal vi iflg. Finn sidde bomstille og må ikke udtale os til pressen om vore krav om de pågældende eller lignende sager. Nej - Enhedslistens mulige krav til en evt. kommende socialdemokratisk ledet regering skal naturligvis præsenteres i god tid inden et kommende folketingsvalg - på linje med vores øvrige politiske program op til det næste valg. De skal måske ikke formuleres alt for ultimativt, men vores politik skal naturligvis tages med i betragtning, hvis vi skal være parlamentarisk grundlag. Og det skal vi ikke være uden en politisk forståelse med en kommende statsminister. Og OK 13 samt Dong-salget kan være med som eksempler til at vise, hvor vore røde linjer ville kunne overtrædes i fremtiden. I øvrigt kan selv SF finde ud af at stille som betingelse for at pege på Mette Frederiksen, at kontanthjælpsloftet m.v. afskaffes. Det skal vi selvfølgelig også kræve.

Svigter Enhedslisten Syriens folk?

Jesper Mührmann-Lund,
Horsens-Hedensted

I RG nr.99, skriver John Graversgaard, om, "Washingtons årelange planer og støtte til islamister for at bekæmpe den suveræne stat, Syrien".

Borgerkrigen i Syrien er ikke en krig med tydelige fronter og afklarede loyalitetsforhold. Ofte vil man se grupper skifte side, afhængig af, hvilken vej krigslykken

går. USA er blevet kritiseret for ikke at blande sig. De har dog et mindre kontingent tropper i det nordlige Syrien, hvor de har støttet kurderne i mod de islamister, som de af John Graversgaard nu beskyldes for at støtte.

Hvilke andre aktører skulle Enhedslisten ellers støtte? Assad? Familiefirmaet, Assad, har styret Syrien med hård hånd i to generationer. Bashar Al Assads far, Hafeez, fik udslettet en hel by, Hama,

da den gjorde oprør i '80'erne.

Enhedslisten må vælge om, den vil støtte den suveræne stat, Syrien, eller den befolkning, som i 2011 gik på gaderne for at få indført demokratiske reformer.

Regnskabet med Assad er slet ikke engang begyndt endnu. For tiden forberedes og indsamles dokumentation til at stille ham for en krigsforbryderdomstol. Bøvisematerialet er efter sigende, større, end det man havde ved Nürnbergprocesserne i 1946.

Så hvem skal Enhedslisten støtte? Kurderne og det folk, som har kæmpet for demokratiske reformer i Syrien, eller en fascist, der med russisk og iransk støtte, har fastfrosset Syrien i endnu i en periode med diktatur?

Finder folk det svært at træffe det valg, må de spørge sig selv om de befinder sig i det rigtige parti.

For mig er Enhedslisten et parti, der støtter demokrati og menneskerettigheder.

Enhed i Enhedslisten?

Per Kristensen,
Roskilde

USA-England-Frankrigs missilangreb her i april er ikke produktive i forhold til at skabe fred i Syrien og dertil et klart brud på folkeretten!

Både Assad styret og dets modstandere har med stor sandsynlighed begået brud på krigens love, men svaret er ikke hævn og selvtægt, men at følge folkeretten; brud på international lov retfærdiggør ikke gengældelse og nye brud på lov og ret!

Hvis ikke venstrefløjens kæmper for at internationale love overholdes, hvem skulle så? Enhedslisten må ubetinget følge konventionerne og påpege når disse brydes; alt andet er kaos og kaos gavner kun de, der spekulerer i krig! Vi må fastholde dialogen og forsøge at skabe fred! Søren Søndergård foreslår i en pressemøde, at vi støtter de demokratiske kræfter, men hvem er det ud over PYD/YPG? Uanset hvad, er afstraffende angreb imod folkeretten! Her savner jeg en klar og utvetydig afstandtagen fra Søren Søndergård.

Medierne fokuserer på volden, men vi burde hæve os over dette og fokusere på konflikten og dens årsager!

Der er stor uenighed i Enhedslisten om krigen i Syrien; en krig der involverer både USA og Rusland. Udtalelsen fremmer ikke enigheden! Hvad værre er, udtalelsen fremmer ikke fredsmulighederne, men støtter uklare "demokratiske kræfter" og Rusland beskyldes for at støtte tyrkiske angreb på Afrin.

Vi må kunne blive enige om at afsky krig og tale dialogens sag uden at vælge side i en konflikt, der er fremmet af saudisk/amerikansk opbygning af IS ud fra egne interesser i Mellemøsten!

I værste fald kan den ensidige støtte til kurderne og en fokusering på Assad, som problemet, resultere i en opsplitning af Syrien ud fra amerikanske/israelske ønsker, med det resultat at Tyrkiet annekterer de nordlige dele og Israel udvider de annekterede områder i Golan! Den bedste måde at beskytte kurderne på vil være et forenet Syrien, med autonomi for kurderne, hvor det syriske folk understøttes i selv at vælge deres fremtid med eller uden Assad.

Medlemstal

Enhedslisten havde den 10. maj
9.142 medlemmer.



Pinlig retorik om eftervederlag

Viggo Jonassen,
Aarhus

Enhedslistens pinlighed var og er, at den retorik som vore folketingsmedlemmer og øvrige "ledende kadre" brugte angående Karl Holsts bjærgsomhed, ikke gælder for egne.

Årsmødevedtagelsen at "efter-

vederlag er løn som anden løn" gør det til en parti-privatsag, om penge skal i egen lomme eller i partiets.

Herefter er Holst åbenbart ikke grådig – bare almindelig lønmodtager, som selv bestemmer, hvilke partiregler, han vil følge.

Ja, der burde have været ryddet helt op!

Tavshed om Ukraine

Aksel V. Carlsen,
Greve-Solrød

Sidste årsmøde fokuserede på feminisme og i år på grønne visioner, alt imens Danmark opruster og er krigsførende. I fire år har konflikten i Ukraine stået på. Den er blevet selve omdrejningspunktet for svækkelsen af europæisk sikkerhed. Vi har som parti ikke formået at tage stilling til statskuppet i 2014, fordømme Kiev-regimet, dets borgerkrig og Vestens rolle i denne krig.

Vores folk på borgen har valgt at følge regeringens opbakning til Kiev-styret ved ensidigt at fordømme Rusland, eller hvad Nikolaj Willumsen betegner som Putins "stigende agressivitet", "udemokratiske styre" og "benhårde kapitalistiske oligarki" og "fængsling af politiske modstandere". Ved kun at klandre Rusland og fortie Vestens aktive rolle tages der stilling for Kiev-styret. Hvad er det der gør at partiet angiveligt holder med Kiev?

Hvornår tør Nikolaj bruge samme betegnelse på styret i Kiev? Hvornår begynder vi at påpege Ukraines oligarkers magt, den brutale nynazisme, undertrykkelsen af etniske mindretal, de politiske mord og fængslinger?

Partiet mangler analyser og en klar markering i forhold til Ukraine.

Det kan være pinligt når vore gode folk på borgen i dette spørgsmål følger den borgerlige talestrøm. Og når både HB og Rød+Grøn er tavse herom, overlades medlemmerne til de dominerende mediers ensidighed og engagerer sig ikke i fredsarbejdet. RI-KOs analyser samt mine beskedne forsøg på kritisk analyse af et udemokratisk, korrupt og militaristisk Kiev-styre har været en talen for døve øren.

Nu er der så kommet et sjældent fornuftigt indlæg (Politiken 5.2.18) om Ukraine. Desværre ikke fra vores rækker, men fra en af de etablerede eksperter, Hans Mouritzen, DIIS – "Smid fløjshandskerne over for Ukraine". Han betvivler, med god grund, gavnen af Kievs antikorrupsionsmyndighed. Han nævner ukrainske oligarkers private militser, penge og tv-kanaler. Han nævner at Ukraines topolitikere "taler med to tunger: en over for EU, og én indadtil". Han fastslår: "EU bruger Ukraine i et geopolitisk spil"... Ups! Hvornår har vores politikere i medierne bare nærmet sig sådanne formuleringer?

Håber at Mouritzens indlæg ikke bliver bedreviddende afvist som "Putin-propaganda", men giver vores ledelse mod til at formulere en selvstændig holdning, der er et socialistisk parti værdigt.

Møde i HK-netværket: Efter- og videreuddannelse

30. maj kl. 17-20. Studiestræde 24, København

Ret til uddannelse er vigtigere og vigtigere, og der er også i flere overenskomster uddannelsespuljer. Men det kan være svært at få folk til at melde sig til uddannelse – og få arbejdsgiverne til at tage fri. Vi kommer til at høre om erfaringerne fra en større arbejdsplads med at satse på efteruddannelse og fra HK Hovedstaden om, hvordan der arbejdes med uddannelsesambassadører.

Efter- og videreuddannelse styres af fagforeninger og arbejdsgivere. Hvordan fungerer dette system, og er der behov for ændringer? Der vil være lidt at spise, derfor er det nødvendigt at du tilmelder dig til merete@enhedslisten.dk

Sommeruniversitet i Østrig

11.-15. juli. Wien.

En gang om året organiserer European Left og det europæiske tænketanksnetværk transform!europe et sommeruniversitet, der samler unge aktivister og medlemmer af europæiske venstrepartier og sociale bevægelser for at diskutere dagens politiske og sociale spørgsmål i plenum, på seminarer, i workshops mv. Sommeruniversitetet organiseres i år på lokalt plan af KPÖ – det østrigske KP – samt andre på den østrigske venstrefløj. Det er krisen og konflikterne i Europa og globalt samt situationen for den europæiske venstrefløj, der er hovedfokus i år. Info om tilmelding, priser og andet kan findes på www.european-left.org eller hos Inger V. Johansen, EuropaPolitisk Udvalg/EPUE: inger.v.johansen@macinfo.dk

Enhedslistens sommerlejr

21.-28. juli. Borremose Erhvervs efterskole, Vesthimmerland

Igen i år afholdes Enhedslistens traditionsrige sommerlejr for unge og gamle. I år handler sommerlejren om kultur. Læs meget mere på sommerlejr.nu

Sommerfestival: Familielejr ved havet

6.-9. august. Havnsø

Tag med Enhedslisten til socialistisk, børnevenlig sommerferiehygge ved havet ikke langt fra Sjællands Odde. Vi skal blandt andet tale om EU-valgkamp, 100 dages-plan og klimapolitik. Og så vil der selvfølgelig være et børneprogram spækket med sjove oplevelser for både små og store! Programmet kommer senere, men skynd dig at tilmelde dig og din familie til årets hyggeligste sommerfestival allerede nu. Læs meget mere på org.enhedslisten.dk/kursus



ENHEDSLISTEN

MÅNEDENS KULTURELLE ANBEFALING: RADIOAKTIV



Radioaktiv er en ambitiøs, ny podcast-kanal, der har forsøgt at sikre sig, at alle kan få en podcast-godte med hjem i slikposen. De kalder sig selv for de sociale bevægelsers talerør og ønsker at sætte deres præg på det nye mediebillede.

Tamara Rønbaach, Rød+Grøn

Med programmet "FANcast" giver man talerøret til mennesker, der normalt ikke får mulighed for at ytre sig. I et af afsnittene fortæller gæsterne Ahlam og Katerina modigt om deres op-

levelser med et system, der langt fra gør en rask, men tværtimod gør en sygere. Lytteren bliver trukket igennem hele den negative følelsespalette. Man bliver vred og ked af det, når man hører Ahlam og Katerina fortælle om et system, der i den grad har fejlet. Ens frustration bliver dog trumfet af dyb beundring for Ahlam og Katerina, og det er programmets styrke, at man som lytter ikke bliver lammet af apati.

"Vand Under Broen" er Radioaktivs historiepodcast. Her er det lykkedes at få interviews i hus med nogle af den danske venstrefløjshistories mest prominente personer. Det er svært ikke at blive opslugt, når Hanne Reintoft fortæller om VS' dannelse og hendes erfaringer, eller når Preben Wilhjelms fortæller om Sovjetunionens invasion af Ungarn og konflikten i DKP.

Radioaktiv er et rødt bidrag til den voksende podcastfeber. Deres programmer er et lyt værd, og det er garanteret, at der er noget for enhver smag.

Radioaktiv er et rødt bidrag til den voksende podcastfeber. Deres programmer er et lyt værd, og det er garanteret, at der er noget for enhver smag.

TRE TING, DU KAN GØRE I JUNI

● Er du offentligt ansat?

Så husk at deltag i din fagforenings afstemning om overenskomstaftalen. Læs mere om OK18-aftalerne på side 4-5.

● Tag med til Folkemødet på Bornholm.

Enhedslisten deltager igen i år i Danmarks store politiske festival med et spændende program. Der vil være debatter, internationale gæster, musik, gøgl og kreativitet.

● Har du mistet dit arbejde eller fået et nyt?

Så skal du måske betale mere eller mindre i kontingent. Per halvår koster medlemskab af Enhedslisten:

120 kr. for indkomster under 9.000 kr. per måned
300 kr. for indkomster på 9.000 til 19.000 kr.
595 kr. for indkomster på 19.000 til 25.000 kr.
730 kr. for indkomster over 25.000 kr.

Skriv til landskontoret@enhedslisten.dk, hvis din sats skal ændres.



PurePrint® by KLS – Produceret 100 % bionedbrydeligt af KLS Grafisk Hus A/S



EU-artikler er støttet af Europa-Nævnet.